

Dziennik Urzędowy

L 218

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 56

14 sierpnia 2013

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/38/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2009/16/WE w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu ⁽¹⁾ 1
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotycząca ataków na systemy informatyczne i zastępująca decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW 8

DECYZJE

- ★ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 778/2013/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Gruzji 15

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 779/2013 z dnia 13 sierpnia 2013 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 24

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG
PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DECYZJE

2013/430/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 12 sierpnia 2013 r. w sprawie kwot przenoszonych na rok budżetowy 2014 r. z krajowych programów wsparcia w sektorze wina do systemu płatności jednolitych zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1234/2007 (notyfikowana jako dokument nr C(2013) 5180) 26

2013/431/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 12 sierpnia 2013 r. zezwalająca państwom członkowskim na rozszerzenie tymczasowych zezwoleń udzielonych na nowe substancje czynne benalaksyl-M i walifenalat (notyfikowana jako dokument nr C(2013) 5184) ⁽¹⁾..... 28

Informacja dla czytelników – Rozporządzenie Rady (UE) nr 216/2013 z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie elektronicznej publikacji Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej (patrz: wewnętrzna tylna strona okładki)

Nota do czytelników – Sposób cytowania aktów (patrz: wewnętrzna tylna strona okładki)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/38/UE

z dnia 12 sierpnia 2013 r.

zmieniająca dyrektywę 2009/16/WE w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 23 lutego 2006 r. Międzynarodowa Organizacja Pracy (MOP) przyjęła Konwencję o pracy na morzu z 2006 r. (zwaną dalej „konwencją MLC 2006”) z zamiarem stworzenia jednego spójnego instrumentu obejmującego w miarę możliwości wszystkie uaktualnione normy istniejących międzynarodowych konwencji i zaleceń dotyczących pracy na morzu, a także podstawowe zasady, które można znaleźć w innych międzynarodowych konwencjach o pracy.
- (2) Decyzja Rady 2007/431/WE ⁽³⁾ upoważniła państwa członkowskie, w interesie Wspólnoty Europejskiej, do ratyfikowania konwencji MLC 2006. Państwa członkowskie powinny zatem jak najszybciej ją ratyfikować.
- (3) Państwa członkowskie, wykonując kontrole przeprowadzane przez państwa portu zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu ⁽⁴⁾, w odniesieniu do kwestii obję-

tych zakresem konwencji, których te państwa jeszcze nie ratyfikowały i które stanowią, że każdy statek znajdujący się w porcie innego umawiającego się państwa lub innej umawiającej się strony podlega inspekcji przeprowadzanej przez należycie uprawnionych oficerów, powinny dołożyć wszelkich starań w celu spełnienia wymogów procedur i praktyk wynikających z tych konwencji i co za tym idzie, nie powinny przedkładać Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) ani MOP sprawozdań dotyczących kontroli przeprowadzanej przez państwo portu. Państwa członkowskie, które nie ratyfikowały jeszcze konwencji międzynarodowej objętej zakresem dyrektywy 2009/16/WE w momencie wejścia tej konwencji w życie, powinny dołożyć wszelkich starań, aby zgodnie z wymogami konwencji zapewnić podobne warunki na swoich statkach.

- (4) Aby zapewnić zharmonizowane podejście do skutecznego egzekwowania norm międzynarodowych przez państwa członkowskie przy wykonywaniu kontroli przeprowadzanych zarówno przez państwo bandery, jak i państwo portu, oraz aby uniknąć konfliktu między prawem międzynarodowym a prawem Unii, państwa członkowskie powinny dążyć do ratyfikowania konwencji do dnia, w którym wchodzi ona w życie, a przynajmniej tych części konwencji, które wchodzi w zakres kompetencji Unii.
- (5) Konwencja MLC 2006 określa normy pracy na morzu dla wszystkich marynarzy, niezależnie od ich obywatelstwa i bandery statków, na których pływają.
- (6) Do celów dyrektywy 2009/16/WE, zamiast zdefiniowania terminów „marynarz” i „załoga”, należy raczej interpretować je w każdym przypadku zgodnie z ich definicją lub interpretacją w stosownych konwencjach międzynarodowych. W szczególności we wszystkich kwestiach dotyczących wykonania konwencji MLC 2006 termin „załoga” powinien być interpretowany jako odnoszący się do „marynarza”, zgodnie z definicją w konwencji MLC 2006.
- (7) We wszelkich kwestiach objętych zakresem niniejszej dyrektywy dotyczących wykonania konwencji MLC 2006, w tym w odniesieniu do statków, do których

⁽¹⁾ Dz.U. C 299 z 4.10.2012, s. 153.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lipca 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 22 lipca 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 161 z 22.6.2007, s. 63.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 57.

nie ma zastosowania Międzynarodowy Kodeks Zarządzania Bezpieczeństwem, odniesienia do „przedsiębiorstwa” zawarte w dyrektywie 2009/16/WE należy interpretować jako „właściciela statku” zgodnie z definicją w stosownym postanowieniu konwencji MLC 2006, ponieważ ta druga definicja lepiej spełnia szczególne wymogi konwencji MLC 2006.

- (8) Znaczna część norm konwencji MLC 2006 została wdrożona w ramach prawa Unii dyrektywą Rady 2009/13/WE z dnia 16 lutego 2009 r. w sprawie wdrożenia Umowy zawartej między Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. oraz w sprawie zmiany dyrektywy 1999/63/WE⁽¹⁾ oraz dyrektywą Rady 1999/63/WE z dnia 21 czerwca 1999 r. dotyczącą Umowy w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy przyjętej przez Stowarzyszenie Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) i Federację Związków Zawodowych Pracowników Transportu w Unii Europejskiej (FST)⁽²⁾. Te normy konwencji MLC 2006, które są objęte zakresem dyrektywy 2009/13/WE lub dyrektywy 1999/63/WE, powinny być wdrożone przez państwa członkowskie zgodnie z tymi dyrektywami.
- (9) Co do zasady środki przyjęte, aby nadać skuteczność niniejszej dyrektywie, nie powinny w żadnych okolicznościach stanowić uzasadnienia dla obniżenia przez państwa członkowskie ogólnego poziomu ochrony – wynikającego z mającego zastosowania prawa socjalnego Unii – marynarzy pracujących na statkach podnoszących banderę państwa członkowskiego.
- (10) Konwencja MLC 2006 zawiera postanowienia dotyczące egzekwowania, określające zadania państw wykonujących obowiązki w zakresie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu. W celu ochrony bezpieczeństwa i uniknięcia zakłóceń konkurencji należy umożliwić państwom członkowskim sprawdzanie, czy postanowienia konwencji MLC 2006 są przestrzegane przez wszystkie statki zawijające do ich portów i kotwicowisk, niezależnie od państwa, którego banderę podnoszą.
- (11) Kontrola przeprowadzana przez państwo portu jest regulowana dyrektywą 2009/16/WE, która powinna uwzględnić konwencję MLC 2006 wśród konwencji, których wdrożenie jest weryfikowane przez organy państw członkowskich w ich portach.
- (12) Wykonując kontrole przeprowadzane przez państwo portu zgodnie z dyrektywą 2009/16/WE, państwa członkowskie powinny uwzględnić postanowienia konwencji MLC 2006, które przewidują, że morski certyfikat pracy oraz deklaracja zgodności z przepisami o pracy na morzu mają być akceptowane jako dowód *prima facie* na zgodność z wymogami konwencji MLC 2006.
- (13) Prawo Unii powinno również odzwierciedlać procedury określone w konwencji MLC 2006 w odniesieniu do

rozpatrywania skarg składanych na lądzie, odnoszących się do spraw, których dotyczy konwencja MLC 2006.

- (14) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania dyrektywy 2009/16/WE należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Komisja powinna być uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych: w celu wdrażania metodologii rozpatrywania parametrów ryzyka ogólnego dotyczących w szczególności kryteriów państwa bandery i kryteriów działalności przedsiębiorstwa; w celu zapewnienia jednolitych warunków w odniesieniu do zakresu rozszerzonej inspekcji, w tym obszarów ryzyka, jakie mają zostać objęte; w celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania procedur kontroli oraz kontroli ochrony; w celu ustanowienia zharmonizowanego formatu elektronicznego zgłaszania skarg dotyczących konwencji MLC 2006; w celu wdrożenia zharmonizowanych procedur zgłaszania widocznych anomalii przez pilotów i władze lub organy portu oraz działań następczych podjętych przez państwa członkowskie; oraz w celu ustanowienia szczegółowych warunków publikowania informacji o przedsiębiorstwach o niskim lub bardzo niskim poziomie działalności, kryteriów dotyczących agregowania stosownych danych oraz częstotliwości aktualizacji. Jest to operacja wysoce techniczna, którą należy przeprowadzić zgodnie z zasadami i kryteriami ustanowionymi tą dyrektywą. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontrolowania przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽³⁾.
- (15) Akty wykonawcze odnoszące się do metodologii rozpatrywania parametrów ryzyka ogólnego dotyczących w szczególności kryteriów państwa bandery i kryteriów działalności przedsiębiorstwa, do raportów pilotów i władz lub organów portu, łącznie ze zharmonizowanymi procedurami zgłaszania widocznych anomalii przez pilotów i władze lub organy portu, do działań następczych podjętych przez państwa członkowskie oraz szczegółowych uzgodnień warunków publikowania informacji o przedsiębiorstwach o niskim lub bardzo niskim poziomie działalności, nie powinny być przyjmowane przez Komisję, w przypadku gdy komitet, o którym mowa w niniejszej dyrektywie, nie wyda opinii na temat projektu aktu wykonawczego przedstawionego przez Komisję.
- (16) Ustanawiając przepisy wykonawcze, Komisja powinna szczegółowo uwzględnić wiedzę fachową i doświadczenie zdobyte w ramach systemu inspekcji w Unii i korzystać z wiedzy fachowej w ramach protokołu ustaleń w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu, podpisanym w Paryżu w dniu 26 stycznia 1982 r. w jego aktualnej wersji („memorandum paryskie”).
- (17) Przepisy wykonawcze, w tym odniesienia do instrukcji i wytycznych zawartych w memorandum paryskim, nie powinny narazić na szwank osądu zawodowego inspektorów lub właściwego organu ani elastyczności przewidzianej w dyrektywie 2009/16/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2009, s.30.

⁽²⁾ Dz.U. L 167 z 2.7.1999, s. 33.

⁽³⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- (18) Baza danych wyników inspekcji, o której mowa w dyrektywie 2009/16/WE, powinna zostać dostosowana i rozwinięta w oparciu o zmiany wprowadzone niniejszą dyrektywą lub zmiany przyjęte w kontekście memorandum paryskiego.
- (19) Celem memorandum paryskiego jest wyeliminowanie statków niespełniających norm za pomocą zharmonizowanego systemu kontroli państwa portu, obejmującego skoordynowane inspekcje statków zawijających do portów, w tym portów państw członkowskich, w regionie podlegającym memorandum paryskiemu. Inspekcje te mają na celu sprawdzenie, czy statki spełniają międzynarodowe normy dotyczące bezpieczeństwa, ochrony i środowiska oraz czy marynarze mają odpowiednie warunki życia i pracy, zgodnie z obowiązującymi konwencjami międzynarodowymi. Przy wykonywaniu inspekcji i w przypadku odniesień do instrukcji i wytycznych memorandum paryskiego należy wziąć pod uwagę fakt, że te instrukcje i wytyczne są opracowywane i przyjmowane w celu zapewnienia spójności inspekcji i ukierunkowywania tych inspekcji z myślą o ułatwieniu konwergencji w jak największym stopniu.
- (20) Inspekcja warunków życia i pracy marynarzy na pokładzie oraz ich szkolenia i kwalifikacji, w celu sprawdzenia, czy spełniają one wymogi konwencji MLC 2006, wymaga od inspektorów niezbędnego poziomu przeszkolenia. Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego oraz państwa członkowskie powinny promować takie szkolenia inspektorów do celów sprawdzania zgodności z konwencją MLC 2006.
- (21) Aby umożliwić Komisji szybką aktualizację stosownych procedur, co ma sprzyjać osiągnięciu równych warunków działania w skali światowej w dziedzinie żeglugi, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do wprowadzania zmian w załączniku VI do dyrektywy 2009/16/WE zawierającym wykaz „instrukcji” przyjętych przez memorandum paryskie, tak aby procedury mające zastosowanie i podlegające egzekwowaniu na terytorium państw członkowskich pozostały zgodne z procedurami uzgodnionymi na szczeblu międzynarodowym oraz zgodne ze stosownymi konwencjami. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (22) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działania możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (23) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2009/16/WE.
- (24) Zgodnie z art. VIII, konwencja MLC 2006 powinna wejść w życie 12 miesięcy po dniu, w którym zarejestrowano ratyfikacje co najmniej 30 członków MOP, których łączny udział w światowym tonażu brutto statków wynosi 33 procent. Warunek ten został spełniony w dniu 20 sierpnia 2012 r., a konwencja MLC 2006 wchodzi w życie z dniem 20 sierpnia 2013 r.
- (25) Niniejsza dyrektywa powinna wejść w życie w tym samym dniu co konwencja MLC 2006,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

Artykuł 1

Zmiany dyrektywy 2009/16/WE

W dyrektywie 2009/16/WE wprowadza się niniejszym następujące zmiany:

- 1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w pkt 1 wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) lit. g) traci moc;
 - (ii) dodaje się litery w brzmieniu:
 - „i) Konwencja o pracy na morzu z 2006 r. (konwencja MLC 2006);
 - j) Międzynarodowa konwencja o kontroli szkodliwych systemów przeciwporostowych stosowanych na statkach (AFS 2001);
 - k) Międzynarodowa konwencja o odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane zanieczyszczeniem olejami bunkrowymi z 2001 r. (konwencja o olejach bunkrowych, 2001 r.);”;
 - b) dodaje się punkty w brzmieniu:
 - „23) „morski certyfikat pracy” oznacza certyfikat, o którym mowa w prawidło 5.1.3 konwencji MLC 2006;
 - 24) „deklaracja zgodności” oznacza deklarację, o której mowa w prawidło 5.1.3 konwencji MLC 2006.”;
 - c) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Wszystkie odniesienia w niniejszej dyrektywie do konwencji, międzynarodowych kodeksów i rezolucji, w tym dotyczące certyfikatów i innych dokumentów, uznaje się za odniesienia do tych konwencji, międzynarodowych kodeksów i rezolucji w ich zaktualizowanych wersjach”;
 - 2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Podczas inspekcji statku podnoszącego banderę państwa niebędącego stroną konwencji państwa członkowskie zapewniają, aby ten statek i jego załoga nie były traktowane bardziej korzystnie niż statki podnoszące banderę państwa, które jest stroną tej konwencji. Taki statek jest poddawany bardziej szczegółowej inspekcji zgodnie z procedurami ustanowionymi w memorandum paryskim.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Środki przyjęte, aby nadać skuteczność niniejszej dyrektywie, nie mogą prowadzić do obniżenia ogólnego poziomu ochrony marynarzy na mocy prawa socjalnego Unii w dziedzinach, do których ma zastosowanie niniejsza dyrektywa, w porównaniu z sytuacją, która już ma miejsce w każdym z państw członkowskich. Jeżeli w ramach wykonywania tych środków właściwy organ państwa portu dowiedział się o wyraźnym naruszeniu prawa Unii na pokładzie statków podnoszących banderę państwa członkowskiego, organ ten zgodnie z prawem i praktykami krajowymi niezwłocznie informuje wszelkie inne właściwe organy, aby mogły one podjąć odpowiednie działania.”;

3) art. 8 ust. 4 traci moc;

4) art. 10 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisji przyznaje się uprawnienia wykonawcze do wdrażania metodologii rozpatrywania parametrów ryzyka ogólnego dotyczących w szczególności kryteriów państwa bandery i kryteriów działalności przedsiębiorstwa. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 31 ust. 3.”;

5) art. 14 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zakres rozszerzonej inspekcji, w tym obszary ryzyka, jakie mają zostać objęte, określony został w załączniku VII. Komisja może przyjąć szczegółowe środki mające na celu zapewnienie jednolitych warunków stosowania załącznika VII. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 31 ust. 3.”;

6) art. 15 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja może przyjąć szczegółowe środki, aby zapewnić jednolite stosowanie procedur, o których mowa w ust. 1, oraz kontroli ochrony, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 31 ust. 3.”;

7) w art. 17 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W przypadku gdy w następstwie bardziej szczegółowej inspekcji warunki życia i pracy na statku uznane zostaną za niezgodne z wymogami konwencji MLC 2006, inspektor niezwłocznie zgłasza kapitanowi statku braki oraz określa wymagane terminy ich usunięcia.

W przypadku gdy inspektor uzna, że braki te są znaczące lub jeżeli odnoszą się one do ewentualnej skargi na mocy art. 19 części A załącznika V, inspektor zgłasza te braki również właściwym organizacjom marynarzy i armatorów w państwie członkowskim, w którym prowadzona jest inspekcja, oraz może:

a) powiadomić przedstawiciela państwa bandery;

b) przekazać stosowne informacje właściwym organom następnego portu, do którego zawinie statek.

W odniesieniu do kwestii dotyczących konwencji MLC 2006, państwo członkowskie, w którym dokonuje się inspekcji, ma prawo przekazać kopię protokołu z inspekcji, wraz z każdą odpowiedzią otrzymaną od właściwych organów państwa bandery w określonym terminie, dyrektorowi generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy w celu podjęcia działań, jakie mogą zostać uznane za właściwe i celowe, aby zapewnić zachowanie takich informacji oraz zgłoszenie ich stronom, które mogłyby być zainteresowane skorzystaniem ze stosownych procedur odwoławczych.”;

8) art. 18 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Tożsamość osoby składającej skargę nie jest ujawniana kapitanowi ani właścicielowi statku, którego to dotyczy. Inspektor podejmuje odpowiednie działania w celu zapewnienia poufności skarg złożonych przez marynarzy, w tym zapewnia poufność podczas wszystkich rozmów z marynarzami.”;

9) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 18a

Procedury rozpatrywania składanych na lądzie skarg związanych z konwencją MLC 2006

1. Skarga marynarza na naruszenie wymagań konwencji MLC 2006 (w tym praw marynarzy) może zostać zgłoszona inspektorowi w porcie, do którego zawinął statek marynarza. W takich przypadkach inspektor wszczyną wstępne dochodzenie.

2. W stosownych wypadkach, z uwagi na charakter skargi, wstępne dochodzenie obejmuje stwierdzenie, czy skorzystano z pokładowych procedur wnoszenia skarg przewidzianych w prawie 5.1.5 konwencji MLC 2006. Inspektor może również przeprowadzić bardziej szczegółowe dochodzenie zgodnie z art. 13 niniejszej dyrektywy.

3. W stosownych przypadkach inspektor stara się zapewnić rozpatrzenie skargi na pokładzie statku.

4. W przypadku gdy dochodzenie lub inspekcja wykazują niezgodność, która wchodzi w zakres art. 19, zastosowanie ma ten artykuł.

5. W przypadku gdy ust. 4 nie ma zastosowania, a skarga marynarza dotycząca kwestii objętych konwencją MLC 2006 nie została rozpatrzona na pokładzie statku, inspektor niezwłocznie powiadamia o tym państwo bandery, starając się o uzyskanie od tego państwa, w wyznaczonym terminie, opinii i planu działań naprawczych. Sprawozdanie z każdej przeprowadzonej inspekcji przekazywane jest drogą elektroniczną do bazy danych wyników inspekcji, o której mowa w art. 24.

6. W przypadku gdy nie udało się rozstrzygnąć skargi w wyniku działań podjętych zgodnie z ust. 5, państwo portu przekazuje dyrektorowi generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy kopię protokołu z inspekcji. Protokołowi towarzyszą wszelkie odpowiedzi otrzymane w wyznaczonym terminie od właściwych organów państwa bandery. W podobny sposób informuje się właściwe organizacje marynarzy i właścicieli statków w państwie portu. Ponadto dane statystyczne i informacje dotyczące rozpatrzonych skarg są regularnie przekazywane przez państwo portu dyrektorowi generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy.

Takie przekazywanie przewidziane jest, aby umożliwić – na podstawie działań uznanych za właściwe i celowe – prowadzenie rejestrów tych informacji i zgłaszanie tych informacji stronom, w tym organizacjom marynarzy i właścicielom statków, które mogłyby być zainteresowane skorzystaniem ze stosownych procedur odwoławczych.

7. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego artykułu Komisji powierza się uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do ustanowienia zharmonizowanego formatu elektronicznego oraz procedur dotyczących zgłaszania działań następczych podjętych przez państwa członkowskie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 31 ust. 3.

8. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla art. 18. Art. 18 akapit czwarty ma również zastosowanie do skarg związanych z kwestiami objętymi konwencją MLC 2006.”;

10) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. W przypadku gdy warunki życia i pracy na pokładzie stwarzają wyraźne zagrożenie bezpieczeństwa, zdrowia lub ochrony marynarzy lub występują braki, które stanowią poważne lub powtarzające się naruszenie wymogów konwencji MLC 2006 (w tym praw marynarzy), właściwy organ państwa portu, w którym statek jest poddawany inspekcji, zapewnia zatrzymanie statku lub zawieszenie pracy, podczas której braki zostały wykryte.

Nakaz zatrzymania statku lub zawieszenia pracy jest znoszony dopiero, gdy te braki zostaną poprawione lub jeśli właściwy organ zaakceptuje plan działań zmierzających do poprawienia tych braków i będzie przekonany, że plan ten zostanie szybko wdrożony. Przed zaakceptowaniem planu działań inspektor może skonsultować się z państwem bandery.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku zatrzymania właściwy organ natychmiast informuje na piśmie, załączając protokół z inspekcji, administrację państwa bandery lub, jeśli

nie jest to możliwe, konsula bądź, w przypadku jego nieobecności, najbliższą placówkę dyplomatyczną tego państwa, o wszystkich okolicznościach uzasadniających interwencję. Ponadto w stosownych przypadkach powiadamia się również wyznaczonych rzeczoznawców lub uznane organizacje zajmujące się wydawaniem świadectw klasy lub świadectw ustawowych zgodnie z konwencjami. Ponadto, jeżeli statkowi uniemożliwiono żeglugę ze względu na poważne lub powtarzające się naruszenia wymogów konwencji MLC 2006 (w tym praw marynarzy), lub z uwagi na to, że warunki życia i pracy na pokładzie stwarzają wyraźne zagrożenie bezpieczeństwa, zdrowia lub ochrony marynarzy, właściwy organ niezwłocznie powiadamia o tym państwo bandery i w miarę możliwości wzywa przedstawiciela tego państwa, zwracając się do państwa bandery o odpowiedź w określonym terminie. Właściwy organ niezwłocznie informuje też stosowne organizacje marynarzy i właścicieli statków w państwie portu, w którym przeprowadzono inspekcję.”;

11) art. 23 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Komisji przyznaje się uprawnienia wykonawcze do przyjmowania środków służących wdrożeniu niniejszego artykułu, w tym zharmonizowanych procedur zgłaszania widocznych anomalii przez pilotów i władze lub organy portu oraz działań następczych podjętych przez państwa członkowskie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 31 ust. 3.”;

12) art. 27 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisji przyznaje się uprawnienia wykonawcze do ustanowienia szczegółowych warunków publikowania informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, kryteriów dotyczących agregowania stosownych danych oraz częstotliwości aktualizacji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 31 ust. 3.”;

13) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 30a

Akty delegowane

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 30b, dotyczących zmian załącznika VI, aby do wykazu znajdującego się w tym załączniku dodać dalsze instrukcje dotyczące kontroli przeprowadzanej przez państwo portu, przyjęte w ramach organizacji memorandum paryskiego.

Artykuł 30b

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 30a, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 20 sierpnia 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 30a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 30a wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

14) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 31

Komitet

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS) ustanowiony na mocy art. 3 rozporządzenia (WE) nr 2009/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii w sprawie projektu aktu wykonawczego, który ma zostać przyjęty zgodnie z, odpowiednio, art. 10 ust. 3, art. 23 ust. 5 i art. 27 akapit drugi, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Dz.U. L 324 z 29.11.2002, s. 1;”

15) art. 32 traci moc;

16) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33

Przepisy wykonawcze

Ustanawiając przepisy wykonawcze, o których mowa w art. 10 ust. 3, art. 14 ust. 4, art. 15 ust. 4, art. 18a ust. 7, art. 23 ust. 5 i art. 27 zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 3, Komisja dokłada szczególnych starań, by przepisy te uwzględniały wiedzę fachową i doświadczenia zdobyte dzięki systemowi inspekcji w Unii i oparte na doświadczeniach w ramach memorandum paryskiego.”;

17) w załączniku I część II pkt 2B wprowadza się następujące zmiany

a) tiret piąte otrzymuje brzmienie:

„— Statki, które były przedmiotem sprawozdania lub skargi, w tym skargi złożonej na lądzie, zgłoszonych przez kapitana, członka załogi lub jakąkolwiek osobę bądź organizację mającą uzasadniony interes w bezpiecznej eksploatacji statku, warunkach życia i pracy lub zapobieganiu zanieczyszczeniom, chyba że zainteresowane państwo członkowskie uznaje sprawozdanie bądź skargę za wyraźnie bezpodstawną.”;

b) dodaje się tiret w brzmieniu:

„— Statki, dla których uzgodniono plan działań zmierzających do usunięcia braków, o których mowa w art. 19 ust. 2a, ale w odniesieniu do których realizacja tego planu nie została sprawdzona przez inspektora.”;

18) w załączniku IV wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 14, 15 i 16 otrzymują brzmienie:

„14. Zaświadczenia lekarskie (zob. konwencja MLC 2006).

15. Tabela ustaleń dotycząca pracy na statku (zob. konwencja MLC 2006 i konwencja STCW 78/95).

16. Ewidencja godzin pracy i odpoczynku marynarzy (zob. konwencja MLC 2006).”;

b) dodaje się punkty w brzmieniu:

„45. Morski certyfikat pracy.

46. Deklaracja zgodności z przepisami o pracy na morzu, część I i II.

47. Świadcstwo AFS.

48. Zaświadczenie ubezpieczeniowe lub inne zabezpieczenie finansowe dotyczące odpowiedzialności cywilnej w zakresie szkód spowodowanych zanieczyszczeniem olejami bunkrowymi.”;

19) w załączniku V część A dodaje się punkty w brzmieniu:

- „16. Dokumenty wymagane na mocy konwencji MLC 2006 nie są okazywane lub prowadzone, bądź są prowadzone w sposób niezgodny z prawdą, lub też okazywane dokumenty nie zawierają informacji wymaganych przez konwencję MLC 2006 lub są z innych powodów nieważne.
17. Warunki życia i pracy na statku nie spełniają wymogów konwencji MLC 2006.
18. Istnieją uzasadnione podstawy, by sądzić, że statek zmienił banderę w celu uniknięcia przestrzegania konwencji MLC 2006.
19. Złożono skargę, zgodnie z którą określone warunki życia i pracy na statku nie spełniają wymogów konwencji MLC 2006.”;

20) w załączniku X pkt 3.10 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Obszary objęte konwencją MLC 2006”;

b) dodaje się punkty w brzmieniu:

- „8. Warunki na pokładzie stanowią wyraźne zagrożenie dla bezpieczeństwa, zdrowia lub ochrony marynarzy.
9. Niezgodność stanowi poważne lub powtarzające się naruszenie wymogów konwencji MLC 2006 (w tym praw marynarzy), odnoszących się do warunków życia i pracy marynarzy na statku, wyszczególnionych w morskim certyfikacie pracy dla tego statku oraz jego deklaracji zgodności z przepisami o pracy na morzu.”.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 21 listopada 2014 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów. Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych środków prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem 20 sierpnia 2013 r., z dniem wejścia w życie konwencji MLC 2006.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 sierpnia 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
L. LINKEVIČIUS
Przewodniczący

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/40/UE

z dnia 12 sierpnia 2013 r.

dotycząca ataków na systemy informatyczne i zastępująca decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 83 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celami niniejszej dyrektywy są: zbliżenie prawa karnego państw członkowskich w dziedzinie ataków na systemy informatyczne, przez ustanowienie zasad minimalnych dotyczących definicji przestępstw i odpowiednich kar, oraz poprawa współpracy między właściwymi organami, w tym policją i innymi wyspecjalizowanymi organami ścigania w państwach członkowskich, a także właściwymi wyspecjalizowanymi agencjami i organami Unii takimi jak Eurojust, Europol i należące do niego Europejskie Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością oraz Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA).
- (2) Systemy informatyczne stanowią podstawowy element relacji politycznych, społecznych i gospodarczych w Unii. Zależność społeczeństwa od tego typu systemów jest bardzo wysoka i stale rośnie. Dobre funkcjonowanie i bezpieczeństwo tych systemów w Unii są niezbędne dla rozwoju rynku wewnętrznego oraz konkurencyjnej i innowacyjnej gospodarki. Zapewnianie odpowiedniego poziomu ochrony systemów informatycznych powinno być realizowane w ramach ogółu skutecznych i kompleksowych środków profilaktycznych, jakie towarzyszą działaniom wobec cyberprzestępczości podejmowanym w obszarze prawa karnego.
- (3) Zarówno na obszarze Unii, jak i globalnie, rośnie zagrożenie atakami na systemy informatyczne, a zwłaszcza atakami dokonywanymi w ramach przestępczości zorganizowanej; narastają również obawy o możliwość ataków o charakterze terrorystycznym lub mających podłoże polityczne, ukierunkowanych na systemy informatyczne stanowiące element infrastruktury krytycznej państw członkowskich i Unii. Zagroża to dążeniom do zapewnienia bezpieczniejszego społeczeństwa informacyjnego oraz przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, dlatego też wymaga reakcji na szczeblu Unii, a także lepszej współpracy i koordynacji na szczeblu międzynarodowym.
- (4) Na obszarze Unii znajduje się szereg infrastruktur krytycznych, których zakłócenie lub zniszczenie miałyby istotne transgraniczne skutki. Z potrzeby wzmocnienia zdolności ochrony infrastruktury krytycznej w Unii jasno wynika, że środkiem wymierzonym przeciw atakom cybernetycznym powinny towarzyszyć surowe sankcje karne odzwierciedlające wagę tych ataków. Infrastruktury krytyczną można rozumieć jako składnik, system lub część infrastruktury zlokalizowane na terytorium państw członkowskich, które mają podstawowe znaczenie dla utrzymania niezbędnych funkcji społecznych, zdrowia, bezpieczeństwa, ochrony, dobrobytu materialnego lub społecznego ludności, jak na przykład elektrownie, sieci transportowe lub sieci rządowe, a których zakłócenie lub zniszczenie miałyby istotny wpływ na dane państwo członkowskie w wyniku niezdolności do utrzymania tych funkcji.
- (5) Istnieją dowody wskazujące na tendencję do coraz bardziej niebezpiecznych i ponawianych ataków na wielką skalę dokonywanych na systemy informatyczne, które często mają zasadnicze znaczenie dla państw członkowskich lub poszczególnych funkcji w sektorze publicznym lub prywatnym. Tendencja ta występuje wraz z opracowywaniem coraz bardziej wyrafinowanych metod takich jak tworzenie i wykorzystywanie tzw. „botnetów”, co odbywa się na kilku etapach działania przestępczego, przy czym każdy z tych etapów z osobna może stanowić poważne ryzyko dla interesu publicznego. Niniejsza dyrektywa ma na celu m.in. wprowadzenie sankcji karnych za tworzenie „botnetów” - tj. działań polegających na uzyskaniu zdalnej kontroli nad znaczną liczbą komputerów przez wprowadzenie do nich złośliwego oprogramowania za pomocą ukierunkowanych cyberataków. Następnie zainfekowaną sieć komputerów stanowiącą „botnet” można uruchomić bez wiedzy użytkowników komputerów, aby rozpocząć cyberataki na wielką skalę, które zazwyczaj mogą spowodować poważne szkody, o czym mowa w niniejszej dyrektywie. Państwa członkowskie mogą określić, co, zgodnie z ich prawem krajowym oraz praktykami krajowymi, stanowi poważną szkodę, np. zakłócenie usług systemowych o dużym znaczeniu publicznym lub spowodowanie znacznych kosztów finansowych lub też utrata danych osobowych lub informacji szczególnie chronionych.
- (6) Cyberataki na dużą skalę mogą powodować znaczne szkody w gospodarce zarówno przez zakłócanie pracy systemów informatycznych i łączności, jak i przez utratę lub modyfikację istotnych z handlowego punktu widzenia informacji poufnych lub innych danych. Szczególną uwagę należy zwrócić na uświadamianie innowacyjnych małych i średnich przedsiębiorstw o zagrożeniach związanych z takimi atakami i ich podatności na nie z racji ich wzrastającego uzależnienia od właściwego funkcjonowania i dostępności systemów informatycznych oraz często ograniczonych zasobów przeznaczonych na bezpieczeństwo informatyczne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 130.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 22 lipca 2013 r.

- (7) Wspólne definicje w tej dziedzinie mają istotne znaczenie dla zagwarantowania przyjęcia przez państwa członkowskie spójnego podejścia do stosowania niniejszej dyrektywy.
- (8) Zachodzi potrzeba zapewnienia wspólnego podejścia do kwestii znamion przestępstwa poprzez powszechne wprowadzenie pojęcia przestępstw polegających na bezprawnym dostępie do systemu informatycznego, bezprawnym ingerowaniu w system, bezprawnym ingerowaniu w dane oraz bezprawnym przechwytywaniu.
- (9) Przechwytywanie odnosi się między innymi, lecz nie wyłącznie, do słuchania, monitorowania lub nadzorowania treści komunikatów, do pozyskiwania treści danych bezpośrednio poprzez dostęp do systemu informatycznego i korzystanie z niego albo pośrednio poprzez stosowanie - przy użyciu środków technicznych - elektronicznego podsłuchu lub urządzeń podsłuchowych.
- (10) Państwa członkowskie powinny przewidzieć kary za ataki na systemy informatyczne. Kary te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające i powinny obejmować karę pozbawienia wolności lub karę grzywny.
- (11) Niniejsza dyrektywa przewiduje kary co najmniej w przypadkach, które nie są przypadkami mniejszej wagi. Państwa członkowskie mogą określić, co stanowi przypadek mniejszej wagi zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi i praktyką krajową. Można uznać, że przypadek ma mniejszą wagę, jeżeli na przykład szkody wyrządzone w wyniku przestępstwa lub zagrożenie w odniesieniu do interesów publicznych lub prywatnych, takich jak integralność systemu komputerowego lub danych komputerowych lub nienaruszalność praw lub innych dóbr danej osoby, są nieznaczne lub mają taki charakter, że nałożenie sankcji karnej w przewidzianych prawnie granicach lub pociągnięcie do odpowiedzialności karnej nie jest konieczne.
- (12) Stwierdzanie i zgłaszanie zagrożeń i ryzyka stwarzanych przez cyberataki oraz związanych z tym słabych punktów systemów informatycznych jest istotnym elementem skutecznego zapobiegania cyberatakom i reakcji na nie oraz polepszania bezpieczeństwa systemów informatycznych. Lepszą skuteczność zapewnić można przez zachęcanie do zgłaszania luk w systemach ochrony. Państwa członkowskie powinny czynić starania w celu stwarzania możliwości legalnego wykrywania i zgłaszania luk w systemach ochrony.
- (13) Należy przewidzieć surowsze kary za ataki na systemy informatyczne popełniane przez organizację przestępczą, w rozumieniu decyzji ramowej Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej⁽¹⁾, za cyberataki przeprowadzane na wielką skalę, wpływające zatem na dużą liczbę systemów informatycznych, w tym mające na celu stworzenie „botnetu”, lub za cyberataki powodujące poważne szkody, w tym przeprowadzane z wykorzystaniem „botnetu”. Właściwe jest także przewidzenie surowszych kar w przypadkach gdy atak został przypuszczony na infrastrukturę krytyczną państwa członkowskiego lub Unii.
- (14) Tworzenie skutecznych środków przeciwko kradzieży tożsamości i innym przestępstwom związanym z tożsamością stanowi kolejny ważny element zintegrowanego podejścia do walki z cyberprzestępczością. Każdą potrzebę działania ze strony Unii przeciw tego rodzaju przestępczości można byłoby rozważać także w kontekście oceniania potrzeby utworzenia kompleksowego, horyzontalnego instrumentu unijnego.
- (15) W konkluzjach Rady z dnia 27–28 listopada 2008 r. zaznaczono, że Komisja powinna wraz z państwami członkowskimi opracować nową strategię z uwzględnieniem treści Konwencji Rady Europy z 2001 r. o cyberprzestępczości. Konwencja ta wyznacza prawne ramy odniesienia dla zwalczania cyberprzestępczości, w tym ataków na systemy informatyczne. Niniejsza dyrektywa opiera się na tej konwencji. Możliwie najszybsze zakończenie procesu ratyfikacji konwencji przez wszystkie państwa członkowskie powinno być uważane za kwestię priorytetową.
- (16) Ze względu na to, że ataki mogą być przeprowadzane na różne sposoby oraz uwzględniając szybki rozwój sprzętu i oprogramowania, w niniejszej dyrektywie mowa jest o narzędziach, które mogą zostać wykorzystane do popełnienia przestępstw w niej ustanowionych. Narzędziami tymi są przykładowo złośliwe oprogramowanie, w tym oprogramowanie zdolne do tworzenia botnetów, wykorzystywanych do przeprowadzania cyberataków. Nawet jeśli tego rodzaju narzędzie jest zdadne lub szczególnie zdadne do dokonania jednego z przestępstw ustanowionych w niniejszej dyrektywie, mogło ono jednak zostać produkowane w celach legalnych. Aby nie dopuścić do kryminalizacji przypadków produkowania takich narzędzi i wprowadzania ich na rynek w celach zgodnych z prawem - takich jak testowanie niezawodności produktów informatycznych lub bezpieczeństwa systemów informatycznych - musi być spełniony wymóg istnienia ogólnego, lecz także bezpośredniego zamiaru wykorzystania tych narzędzi do popełnienia jednego lub więcej przestępstw, ustanowionych w niniejszej dyrektywie.
- (17) Celem niniejszej dyrektywy nie jest przypisanie odpowiedzialności karnej, w przypadku gdy zostały spełnione obiektywne kryteria przestępstw ustanowionych w niniejszej dyrektywie, ale czyny te popełnione zostały bez przestępczego zamiaru, np. gdy dana osoba nie wie, że dostęp jest niedozwolony lub w przypadku uzasadnionego testowania lub zabezpieczania systemów informatycznych, np. w przypadku gdy danej osobie spółka lub sprzedający zleca testowanie wytrzymałości swego systemu zabezpieczeń. W ramach niniejszej dyrektywy zobowiązania lub uzgodnienia umowne mające na celu ograniczenie dostępu do systemów informatycznych w drodze polityki użytkowników lub zasad świadczenia usługi, a także spory między pracodawcą a pracownikami co do dostępu do systemów informatycznych pracodawcy i ich użytkowania do celów prywatnych nie powinny pociągać za sobą odpowiedzialności karnej, gdy dostęp w takich sytuacjach byłby uznawany za nieupoważniony, a zatem stanowiłby wyłączną podstawę do wszczęcia postępowania karnego. Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa dostępu do informacji określonego w ustawodawstwie krajowym i unijnym, nie może jednak służyć jako uzasadnienie bezprawnego lub arbitralnego dostępu do informacji.

(¹) Dz.U. L 300 z 11.11.2008, s. 42.

- (18) Dokonywanie cyberataków może być ułatwione przez różne okoliczności, takie jak sytuacja, w której sprawca w ramach stosunku pracy ma dostęp do systemów zabezpieczeń wkomponowanych w systemy informatyczne. Na podstawie prawa krajowego takie okoliczności należy odpowiednio brać pod uwagę w trakcie postępowania karnego.
- (19) Państwa członkowskie powinny wprowadzić do swego prawa krajowego okoliczności obciążające – zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi okoliczności obciążających istniejącymi w ich systemie prawnym. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby sędziowie mogli rozważyć te okoliczności obciążające przy skazywaniu przestępców. Ocena tych okoliczności wraz z innymi faktami danej sprawy należy do zakresu uznania sędziego.
- (20) Niniejsza dyrektywa nie reguluje warunków sprawowania jurysdykcji w sprawie któregośkolwiek z przestępstw w niej wymienionych, jak np. zawiadomienia złożonego przez pokrzywdzonego w miejscu popełnienia przestępstwa lub powiadomienia z państwa miejsca popełnienia przestępstwa, lub odstąpienie od ścigania sprawcy w miejscu popełnienia przestępstwa.
- (21) W ramach niniejszej dyrektywy państwa i organy publiczne są w pełni zobowiązane do zagwarantowania poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, zgodnie z aktualnymi zobowiązaniami międzynarodowymi.
- (22) Niniejsza dyrektywa zwiększa znaczenie sieci, takich jak G8 lub sieć całodobowych punktów kontaktowych Rady Europy działających siedem dni w tygodniu. Takie punkty kontaktowe powinny być w stanie udzielać skutecznej pomocy, ułatwiając tym samym np. wymianę dostępnych istotnych informacji oraz udzielanie porad technicznych lub informacji prawnych do celów dochodzenia lub postępowania w sprawach przestępstw związanych z systemami informatycznymi i powiązanych danymi dotyczącymi państwa członkowskiego występującego z wnioskiem. Aby zapewnić niezakłócone działanie sieci, każdy punkt kontaktowy powinien być w stanie nawiązać łączność z podobnym punktem w innym państwie członkowskim szybko i z pomocą m.in. wyszkolonego i odpowiednio wyposażonego personelu. Ze względu na to, że cyberataki na wielką skalę można przeprowadzić bardzo szybko, państwa członkowskie powinny być zdolne do szybkiego reagowania na wnioski składane w trybie pilnym w ramach tej sieci punktów kontaktowych. W takich przypadkach może być zasadne, by wniosek o informacje był poparty kontaktem telefonicznym w celu zagwarantowania szybkiego przetworzenia wniosku przez państwo członkowskie, do którego wystąpiono, oraz przekazania informacji zwrotnych w ciągu ośmiu godzin.
- (23) Ogromne znaczenie dla zapobiegania atakom na systemy informatyczne i zwalczania takich ataków ma współpraca organów publicznych, z jednej strony, z sektorem prywatnym i społeczeństwem obywatelskim, z drugiej.
- Konieczne jest wspieranie i polepszanie współpracy między dostawcami usług, producentami, organami ścigania i organami sądowymi, jednocześnie przestrzegając zasady praworządności. Współpraca taka mogłaby obejmować np. pomoc ze strony dostawców usług w zabezpieczaniu potencjalnych dowodów, w przekazywaniu informacji pomocnych w identyfikacji sprawców oraz, jako ostateczność, w wyłączeniu w całości lub w części, zgodnie z prawem krajowym i krajową praktyką w tym zakresie, systemów informatycznych lub funkcji, które zostały naruszone lub wykorzystane w celach niezgodnych z prawem. Państwa członkowskie powinny także rozważyć utworzenie sieci współpracy i partnerstwa z dostawcami usług i producentami w celu wymiany informacji związanych z przestępstwami ujętymi w niniejszej dyrektywie.
- (24) Istnieje potrzeba gromadzenia porównywalnych danych o przestępstwach ustanowionych w niniejszej dyrektywie. Dane te powinny być udostępniane właściwym wyspecjalizowanym agencjom i organom Unii, takim jak Europol oraz ENISA, zgodnie z ich zakresem zadań i potrzebami informacyjnymi, by uzyskać bardziej kompletny obraz problemu cyberprzestępczości oraz poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji na szczeblu Unii, a tym samym przyczynić się do opracowania skuteczniejszych reakcji. Państwa członkowskie powinny przekazywać Europolowi i należącemu do niego Europejskiemu Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością informacje o metodach działania stosowanych przez przestępców, by organy te mogły prowadzić oceny zagrożeń i strategiczne analizy cyberprzestępczości zgodnie z decyzją Rady 2009/371/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiającą Europejski Urząd Policji (Europol) ⁽¹⁾. Przekazywanie informacji może ułatwić lepsze zrozumienie obecnych i przyszłych zagrożeń, a tym samym przyczynić się do lepszego i ukierunkowanego podejmowania decyzji dotyczących zwalczania ataków na systemy informatyczne i zapobiegania takim atakom.
- (25) Zgodnie z niniejszą dyrektywą Komisja powinna przedłożyć sprawozdanie z jej stosowania oraz przedstawić wszelkie niezbędne wnioski ustawodawcze, które powodowałyby rozszerzenie zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, uwzględniając rozwój sytuacji w dziedzinie cyberprzestępczości. Rozwój ten mógłby obejmować wszelki rozwój technologii, np. umożliwiający skuteczniejsze egzekwowanie prawa w przypadku ataków na systemy informatyczne, względnie ułatwiający zapobieganie takim atakom lub minimalizację ich skutków. W tym celu Komisja powinna wziąć pod uwagę dostępne analizy i sprawozdania opracowywane przez właściwe podmioty, zwłaszcza przez Europol i ENISA.
- (26) W celu skutecznego zwalczania cyberprzestępczości konieczne jest zwiększenie odporności systemów informatycznych przez ich lepsze zabezpieczenie przed cyberatakami, co wymaga przyjęcia odpowiednich środków. Państwa członkowskie powinny podejmować odpowiednie środki, by chronić ich krytyczną infrastrukturę przed cyberatakami; w ramach tej ochrony państwa

⁽¹⁾ Dz.U. L 121 z 15.5.2009, s. 37.

- członkowskie powinny rozważyć zabezpieczenie swoich systemów informatycznych i zawartych w nich danych. Zapewnianie dostatecznego poziomu ochrony i bezpieczeństwa systemów informatycznych przez osoby prawne - na przykład w związku z dostarczaniem publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej zgodnie z obecnym ustawodawstwem Unii dotyczącym prywatności oraz łączności elektronicznej i ochrony danych - stanowi podstawową część kompleksowego podejścia do skutecznego zwalczania cyberprzestępczości. Należy zapewnić odpowiedni poziom ochrony przed racjonalnie dającymi się określić zagrożeniami i słabymi punktami zgodnie ze stanem technologii w poszczególnych sektorach oraz konkretnymi okolicznościami przetwarzania danych. Koszty i obciążenia z tytułu takiej ochrony powinny być proporcjonalne do prawdopodobnej szkody, jaką spowodowałby cyberatak. Państwa członkowskie zachęca się do zapewnienia stosownych środków w prawie krajowym, nakładających odpowiedzialność w przypadkach gdy osoba prawna wyraźnie nie zapewniła odpowiedniego poziomu ochrony przeciwko cyberatakam.
- (27) Znaczące luki i różnice w przepisach państw członkowskich i ich procedurach karnych w dziedzinie ataków na systemy informatyczne mogą utrudniać walkę z przestępczością zorganizowaną i terroryzmem oraz komplikować skuteczną współpracę sądową i policyjną w tej dziedzinie. Międzynarodowy i ponadgraniczny charakter współczesnych systemów informatycznych nadaje atakom na takie systemy wymiar transgraniczny, przez co jeszcze pilniejsza staje się potrzeba dalszych działań na rzecz zbliżenia prawa karnego w tej dziedzinie. Ponadto koordynacja ścigania przypadków ataków na systemy informatyczne powinna zostać ułatwiona dzięki odpowiedniemu wdrożeniu i stosowaniu decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygnięcia takich konfliktów⁽¹⁾. Państwa członkowskie we współpracy z Unią powinny także dążyć do poprawienia międzynarodowej współpracy związanej z bezpieczeństwem systemów informatycznych, sieci komputerowych i danych komputerowych. W każdej umowie międzynarodowej dotyczącej wymiany danych powinno się należycie uwzględnić bezpieczeństwo przekazywania i przechowywania danych.
- (28) Lepsza współpraca między właściwymi organami ścigania a organami sądowymi w całej Unii ma zasadnicze znaczenie dla skutecznego zwalczania cyberprzestępczości. W związku z tym należy zachęcać do intensyfikacji starań na rzecz odpowiedniego szkolenia właściwych organów, by ulepszyć ich wiedzę na temat cyberprzestępczości i jej skutków oraz by wspierać współpracę i wymianę sprawdzonych rozwiązań - na przykład za pośrednictwem wyspecjalizowanych agencji i organów Unii. Szkolenie takie powinno mieć na celu m.in. podnoszenie wiedzy na temat różnych krajowych systemów prawnych, ewentualnych problemów prawnych i technicznych napotykanych podczas dochodzeń karnych oraz podziału kompetencji między organami krajowymi.
- (29) Niniejsza dyrektywa respektuje poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności oraz jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej oraz europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w tym z zasadami ochrony danych osobowych, poszanowania życia prywatnego, swobody wypowiedzi i informacji, prawem do rzetelnego procesu, domniemaniem niewinności i prawem do obrony, jak również zasadami legalizmu i proporcjonalności przestępstw i kar. W szczególności niniejsza dyrektywa zmierza do pełnego zagwarantowania poszanowania tych praw i zasad oraz musi być odpowiednio do tego wdrażana.
- (30) Ochrona danych osobowych jest prawem podstawowym zgodnie z art. 16 ust. 1 TFUE i art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Zatem wszelkie przetwarzanie danych osobowych w ramach wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy powinno odbywać się w pełnej zgodności z odnośnym ustawodawstwem Unii dotyczącym ochrony danych.
- (31) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, te dwa państwa członkowskie powiadomiły o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszej dyrektywy.
- (32) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest nią związana, ani jej nie stosuje.
- (33) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, mianowicie zagwarantowanie, by ataki na systemy informatyczne były karane we wszystkich państwach członkowskich skutecznymi, proporcjonalnymi i odstrasżającymi sankcjami karnymi, oraz poprawa współpracy pomiędzy organami wymiaru sprawiedliwości i innymi właściwymi organami, a także propagowanie tej współpracy, nie mogą zostać wystarczająco osiągnięte przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (34) Niniejsza dyrektywa ma na celu zmianę i rozszerzenie przepisów decyzji ramowej Rady 2005/222/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie ataków na systemy informatyczne⁽²⁾. Ponieważ proponowane zmiany są liczne i mają istotny charakter, dla precyzji należy zastąpić w całości decyzję ramową 2005/222/WSiSW w odniesieniu do państw członkowskich uczestniczących w przyjęciu niniejszej dyrektywy,

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 42

⁽²⁾ Dz.U. L 69 z 16.3.2005, s. 67.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia minimalne normy dotyczące określania przestępstw i kar w dziedzinie ataków na systemy informatyczne. Ma ona również na celu ułatwienie zapobiegania takim przestępstwom i usprawnienie współpracy między organami sądowymi i innymi właściwymi organami.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „system informatyczny” oznacza urządzenie lub grupę wzajemnie połączonych lub powiązanych ze sobą urządzeń, z których jedno lub więcej, zgodnie z programem, dokonuje automatycznego przetwarzania danych komputerowych, jak również danych komputerowych przechowywanych, przetwarzanych, odzyskanych lub przekazanych przez to urządzenie lub tę grupę urządzeń, w celach ich eksploatacji, użycia, ochrony lub utrzymania;
- b) „dane komputerowe” oznaczają przedstawienie faktów, informacji lub pojęć w formie nadającej się do przetwarzania w systemie informatycznym, włącznie z programem umożliwiającym wykonanie funkcji przez system informatyczny;
- c) „osoba prawna” oznacza podmiot mający status osoby prawnej na mocy właściwego prawa, z wyjątkiem państw lub organów publicznych działających w ramach sprawowania przez nie władzy lub publicznych organizacji międzynarodowych;
- d) „bezprawnie” oznacza działanie, o którym mowa w niniejszej dyrektywie, w tym dostęp, ingerencje lub przechwycenie, na które właściciel lub inny uprawniony do systemu lub jego części nie udzielił zgody, lub które nie jest dozwolone na mocy prawa krajowego.

Artykuł 3

Niezgodny z prawem dostęp do systemów informatycznych

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, by umyślne i bezprawne uzyskiwanie dostępu do całości lub jakiegokolwiek części systemu informatycznego, było karalne jako przestępstwo w przypadku, gdy zostało ono popełnione z naruszeniem środków bezpieczeństwa, co najmniej w przypadkach, które nie są przypadkami mniejszej wagi.

Artykuł 4

Niezgodna z prawem ingerencja w systemy

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, by umyślne i bezprawne poważne utrudnienie lub zakłócenie funkcjonowania systemu informatycznego poprzez wprowadzenie, przekazywanie, uszkodzenie, usuwanie, pogarszanie, zmienianie lub eliminowanie danych komputerowych lub czynienie ich niedostępnymi, było karalne jako przestępstwo, co najmniej w przypadkach, które nie są przypadkami mniejszej wagi.

Artykuł 5

Niezgodna z prawem ingerencja w dane

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, by umyślne i bezprawne usuwanie, uszkodzanie,

pogarszanie, zmienianie lub eliminowanie danych komputerowych w systemie informatycznym lub czynienie ich niedostępnymi, było karalne jako przestępstwo, co najmniej w przypadkach, które nie są przypadkami mniejszej wagi.

Artykuł 6

Niezgodne z prawem przechwytywanie

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, by umyślne i bezprawne przechwytywanie środkami technicznymi niepublicznymi przekazów danych komputerowych do, z lub w ramach systemu informatycznego, w tym emisji elektromagnetycznych z systemu informatycznego zawierającego takie dane komputerowe, było karalne jako przestępstwo, co najmniej w przypadkach, które nie są przypadkami mniejszej wagi.

Artykuł 7

Narzędzia do popełniania przestępstw

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, by umyślne wytwarzanie, sprzedaż, dostarczanie w celu użycia, przywóz, rozpowszechnianie lub udostępnianie w inny sposób jednego z następujących narzędzi było karalne jako przestępstwo, jeżeli zostało dokonane bezprawnie i umyślnie w celu popełnienia któregośkolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–6, co najmniej w przypadkach, które nie są przypadkami mniejszej wagi:

- a) programu komputerowego, zaprojektowanego lub przystosowanego głównie do celu popełniania przestępstw, o których mowa w art. 3–6;
- b) hasła komputerowego, kodu dostępu lub podobnych danych umożliwiających dostęp do całości lub części systemu informatycznego.

Artykuł 8

Podżeganie, pomocnictwo oraz usiłowanie

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby podżeganie do przestępstw, o których mowa w art. 3–7, oraz pomocnictwo w tych przestępstwach było karalne jako przestępstwo.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby usiłowanie popełnienia przestępstw, o których mowa w art. 4 i 5, było karalne jako przestępstwo.

Artykuł 9

Sankcje

1. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zagwarantowania, by przestępstwa, o których mowa w art. 3–8, podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstraszcającym sankcjom karnym.

2. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zagwarantowania, by przestępstwa, o których mowa w art. 3–7, podlegały karze w maksymalnym wymiarze nie mniejszym niż dwa lata pozbawienia wolności, co najmniej w przypadkach, które nie są przypadkami mniejszej wagi.

3. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zagwarantowania, by przestępstwa, o których mowa w art. 4 i 5, jeżeli zostały dokonane umyślnie, podlegały karze w maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat pozbawienia

wolności, w przypadku gdy działaniem przy wykorzystaniu jednego z narzędzi, o których mowa w art. 7, zaprojektowanego lub dostosowanego głównie do tego celu, dotknięta została znaczna liczba systemów informatycznych.

4. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, by przestępstwa, o których mowa w art. 4 i 5, podlegały karze w maksymalnym wymiarze co najmniej pięciu lat pozbawienia wolności, w przypadku gdy:

- a) zostały popełnione w ramach organizacji przestępczej, w rozumieniu decyzji ramowej 2008/841/WSiSW, niezależnie od tego, jaki wymiar kary w niej przewidziano;
- b) powodują poważne szkody; lub
- c) zostały popełnione przeciwko systemowi informatycznemu o charakterze infrastruktury krytycznej.

5. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, by w przypadkach gdy przestępstwa, o których mowa w art. 4 i 5, są popełniane przez niewłaściwe użytkowanie danych osobowych innej osoby w celu uzyskania zaufania osoby trzeciej, tym samym powodując szkodę dla prawowitego posiadacza tej tożsamości, można było to uznać, zgodnie z przepisami prawa krajowego, za okoliczności obciążające, o ile okoliczności te nie są już objęte zakresem innych przestępstw karalnych na mocy ustawodawstwa krajowego.

Artykuł 10

Odpowiedzialność osób prawnych

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, by osoby prawne mogły zostać pociągnięte do odpowiedzialności za przestępstwa, o których mowa w art. 3–8, popełnione na ich korzyść przez jakąkolwiek osobę działającą indywidualnie albo jako członek organu osoby prawnej i pełniącą funkcje kierownicze w ramach tej osoby prawnej, w oparciu o jedną z poniższych podstaw:

- a) upoważnienie do reprezentowania osoby prawnej;
- b) upoważnienie do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej;
- c) upoważnienie do sprawowania kontroli w ramach tej osoby prawnej.

2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, by osoby prawne mogły podlegać odpowiedzialności, gdy brak nadzoru lub kontroli przez osobę, o której mowa w ust. 1, umożliwił popełnienie przez osobę jej podlegającą któregośkolwiek z przestępstw, o których mowa w art. 3–8, na korzyść tej osoby prawnej.

3. Odpowiedzialność osoby prawnej na podstawie ust. 1 i 2 nie wyklucza postępowania karnego przeciw osobom fizycznym, które są sprawcami przestępstw określonych w art. 3–8, osobami podżegającymi do popełnienia tych przestępstw lub pomocnikami w tych przestępstwach.

Artykuł 11

Kary nakładane na osoby prawne

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, by osoba prawna pociągnięta do odpowiedzialności na mocy art. 10 ust. 1 podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstraszcającym karom, które obejmują grzywny o charakterze karnym lub innym oraz które mogą obejmować inne kary, takie jak:

- a) pozbawienie prawa do korzystania ze świadczeń publicznych lub pomocy publicznej;
- b) czasowy lub stały zakaz prowadzenia działalności gospodarczej;
- c) poddanie nadzorowi sądowemu;
- d) likwidację sądową;
- e) czasowe lub stałe zamknięcie zakładów wykorzystanych w celu popełnienia przestępstwa.

2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, by osoba prawna pociągnięta do odpowiedzialności na mocy art. 10 ust. 2 podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstraszcającym karom lub innym środkiem.

Artykuł 12

Jurysdykcja

1. Państwa członkowskie ustanawiają swoją jurysdykcję w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3–8, popełnionych:

- a) w całości lub w części na ich terytorium; lub
- b) przez jednego z jego obywateli, co najmniej w przypadkach, gdy dany czyn stanowi przestępstwo w miejscu, w którym został popełniony.

2. Ustanawiając swoją jurysdykcję zgodnie z ust. 1 lit. a), dane państwo członkowskie zapewnia, aby obejmowała ona przypadki, w których:

- a) sprawca popełnia przestępstwo, znajdując się na jego terytorium, niezależnie od tego, czy przestępstwo jest skierowane przeciwko systemowi informatycznemu na jego terytorium; lub
- b) przestępstwo jest skierowane przeciwko systemowi informatycznemu na jego terytorium, niezależnie od tego, czy sprawca popełnia przestępstwo, znajdując się na jego terytorium.

3. Państwo członkowskie informuje Komisję, w przypadku gdy podejmie decyzję o ustanowieniu jurysdykcji w odniesieniu do jednego z przestępstw, o których mowa w art. 3–8, popełnionych poza jego terytorium, w tym również, jeżeli:

- a) miejsce zwykłego pobytu sprawcy znajduje się na jego terytorium; lub
- b) przestępstwo zostało popełnione na korzyść osoby prawnej mającej swą siedzibę na jego terytorium.

Artykuł 13

Wymiana informacji

1. Do celów wymiany informacji odnoszących się do przestępstw, o których mowa w art. 3–8, państwa członkowskie zapewniają istnienie funkcjonujących krajowych punktów kontaktowych i korzystają z istniejącej sieci operacyjnych punktów kontaktowych, dostępnych 24 godziny na dobę oraz przez siedem dni w tygodniu. Państwa członkowskie zapewniają również istnienie procedur, dzięki którym w przypadku pilnych wniosków o pomoc właściwy organ w ciągu ośmiu godzin od otrzymania wniosku informuje co najmniej, czy na wniosek zostanie udzielona odpowiedź, oraz wskazuje jej formę i przewidywany czas jej udzielenia.

2. Państwa członkowskie informują Komisję o swoich wyznaczonych punktach kontaktowych, o których mowa w ust. 1. Komisja przekazuje te informacje pozostałym państwom członkowskim oraz właściwym wyspecjalizowanym agencjom i organom Unii.

3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, by zagwarantować udostępnienie odpowiednich kanałów informacyjnych, w celu ułatwienia niezwłocznego zgłaszania właściwym organom krajowym przestępstw, o których mowa w art. 3-6.

Artykuł 14

Monitorowanie i statystyki

1. Państwa członkowskie zapewniają istnienie systemu umożliwiającego rejestrowanie, tworzenie i dostarczanie danych statystycznych o przestępstwach, o których mowa w art. 3-7.

2. Dane statystyczne, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej istniejące dane dotyczące liczby przestępstw, o których mowa w art. 3-7, zarejestrowanych przez państwa członkowskie oraz liczbę osób oskarżonych o popełnienie przestępstw, o których mowa w art. 3-7, i skazanych za ich popełnienie.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji dane zgromadzone zgodnie z niniejszym artykułem. Komisja zapewnia opublikowanie ujednoliconego przeglądu tych sprawozdań statystycznych oraz przekazanie go właściwym wyspecjalizowanym agencjom i organom Unii.

Artykuł 15

Zastąpienie decyzji ramowej 2005/222/WSiSW

Niniejszym zastępuje się decyzję ramową 2005/222/WSiSW w odniesieniu do państw członkowskich uczestniczących w przyjęciu niniejszej dyrektywy, bez uszczerbku dla zobowiązań tych państw członkowskich dotyczących terminu transpozycji decyzji ramowej do prawa krajowego.

W odniesieniu do państw członkowskich uczestniczących w przyjęciu niniejszej dyrektywy odesłania do decyzji ramowej 2005/222/WSiSW traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 16

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 4 września 2015 r.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów dokonujących transpozycji do prawa krajowego zobowiązań nałożonych na te państwa na mocy niniejszej dyrektywy.

3. Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określane są przez państwa członkowskie.

Artykuł 17

Sprawozdawczość

Do dnia 4 września 2017 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające, w jakim stopniu państwa członkowskie podjęły środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy; sprawozdaniu w razie potrzeby będą towarzyszyć wnioski ustawodawcze. Komisja uwzględni także postępy techniczne i prawne w dziedzinie cyberprzestępczości, zwłaszcza w odniesieniu do zakresu stosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 19

Adresaci

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 sierpnia 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. LINKEVIČIUS

Przewodniczący

DECYZJE

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 778/2013/UE

z dnia 12 sierpnia 2013 r.

w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Gruzji

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 212 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, w świetle wspólnego tekstu zatwierdzonego przez komitet pojedynczy w dniu 26 czerwca 2013 r.⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Stosunki między Gruzją a Unią Europejską rozwijają się w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa. W 2006 roku Wspólnota uzgodniła z Gruzją plan działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa określający średnioterminowe priorytety w stosunkach między Unią a Gruzją. W 2010 roku Unia i Gruzja rozpoczęły negocjacje układu o stowarzyszeniu, który ma zastąpić obecną umowę o partnerstwie i współpracy UE-Gruzja⁽²⁾. Ramy stosunków między Unią a Gruzją zostały dodatkowo wzmocnione dzięki niedawno zainicjowanemu Partnerstwu Wschodniemu.
- (2) Na nadzwyczajnym posiedzeniu Rady Europejskiej w dniu 1 września 2008 r. potwierdzono wolę Unii zacieśnienia stosunków między Unią a Gruzją w następstwie konfliktu zbrojnego między Gruzją a Federacją Rosyjską z sierpnia 2008 roku.
- (3) Od trzeciego kwartału 2008 roku gospodarka gruzińska odczuwa skutki międzynarodowego kryzysu finansowego, czego przejawem jest zmniejszenie produkcji, spadek dochodów budżetowych oraz rosnące potrzeby w zakresie finansowania zewnętrznego.
- (4) Podczas międzynarodowej konferencji darczyńców, która odbyła się w dniu 22 października 2008 r., społeczność międzynarodowa zobowiązała się do wsparcia procesu

ożywienia gospodarki Gruzji zgodnie z oceną potrzeb przeprowadzoną wspólnie przez Organizację Narodów Zjednoczonych i Bank Światowy.

- (5) Unia zadeklarowała udzielenie Gruzji pomocy finansowej w kwocie do 500 mln EUR.
- (6) Procesom dostosowań gospodarczych w Gruzji i ożywieniu jej gospodarki służy pomoc finansowa Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW). We wrześniu 2008 roku władze Gruzji uzgodniły z MFW promesę kredytową na kwotę 750 mln USD, mającą pomóc w dokonaniu w gruzińskiej gospodarce dostosowań niezbędnych w związku z kryzysem finansowym.
- (7) W związku z dalszym pogorszeniem sytuacji gospodarczej w Gruzji, koniecznością skorygowania założeń gospodarczych będących podstawą programu MFW, jak również wzrostem potrzeb Gruzji w zakresie finansowania zewnętrznego, Gruzja i MFW uzgodniły zwiększenie pożyczki MFW dla Gruzji o kwotę 424 mln USD na mocy promesy kredytowej, co zostało zatwierdzone przez zarząd MFW w sierpniu 2009 roku.
- (8) Unia przydzieliła na lata 2010–2012 dotacje na wsparcie budżetowe dla Gruzji w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI) wynoszące średnio 24 mln EUR rocznie.
- (9) W związku z pogorszeniem sytuacji gospodarczej i perspektyw gospodarczych w Gruzji państwo to wystąpiło o pomoc makrofinansową Unii.
- (10) Biorąc pod uwagę, że w bilansie płatniczym Gruzji utrzymuje się pozostająca do pokrycia luka finansowa, udzielenie pomocy makrofinansowej jest w obecnych nadzwyczajnych okolicznościach właściwą odpowiedzią na wnioski tego państwa, służącą wsparciu jego stabilizacji gospodarczej w powiązaniu z bieżącym programem MFW.
- (11) Pomoc makrofinansowa Unii dla Gruzji (zwana dalej „unijną pomocą makrofinansową”) powinna nie tylko uzupełniać programy i zasoby z MFW i z Banku Światowego, lecz również zapewnić wartość dodaną wynikającą z zaangażowania Unii.
- (12) Komisja powinna zapewnić zgodność prawną i merytoryczną unijnej pomocy makrofinansowej ze środkami podejmowanymi w różnych obszarach działań zewnętrznych oraz z innymi odpowiednimi politykami Unii.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2011 r. (Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 211) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 10 maja 2012 r. (Dz.U. C 291 E z 27.9.2012, s. 1). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2013 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 9 lipca 2013 r.

⁽²⁾ Umowa o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Gruzją, z drugiej strony (Dz.U. L 205 z 4.8.1999, s. 3).

- (13) Cele szczególne unijnej pomocy makrofinansowej powinny służyć zwiększeniu skuteczności, przejrzystości i odpowiedzialności. Komisja powinna regularnie monitorować te cele.
- (14) Warunki stanowiące podstawę udzielenia unijnej pomocy makrofinansowej powinny odzwierciedlać kluczowe zasady i cele polityki Unii wobec Gruzji.
- (15) W celu zapewnienia skutecznej ochrony interesów finansowych Unii związanych z unijną pomocą makrofinansową konieczne jest, aby Gruzja przyjęła stosowne środki w zakresie zapobiegania oszustwom, korupcji i wszelkim innym nieprawidłowościom związanym z tą pomocą oraz w zakresie ich zwalczania. Ponadto konieczne jest, aby Komisja zapewniła stosowne kontrole, a Trybunał Obrachunkowy – stosowne audyty.
- (16) Przekazanie unijnej pomocy makrofinansowej nie narusza uprawnień władzy budżetowej.
- (17) Unijną pomocą makrofinansową powinna zarządzać Komisja. Aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu możliwość śledzenia wykonywania niniejszej decyzji, Komisja powinna je regularnie informować o rozwoju sytuacji w odniesieniu do unijnej pomocy makrofinansowej i udostępniać im odpowiednie dokumenty.
- (18) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej decyzji należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.
- (19) W tym kontekście należy przypomnieć, że zgodnie z warunkami tego rozporządzenia procedura doradcza powinna, co do zasady, mieć zastosowanie we wszystkich przypadkach innych niż te określone w tym rozporządzeniu. Mając na uwadze potencjalnie duży wpływ operacji przewyższających próg 90 mln EUR, właściwym jest, aby do tych operacji stosować procedurę sprawdzającą. Mając na uwadze kwotę unijnej pomocy makrofinansowej dla Gruzji, procedura doradcza powinna mieć zastosowanie do przyjęcia protokołu ustaleń lub do obniżenia, zawieszania lub anulowania pomocy,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Unia udostępnia Gruzji pomoc makrofinansową w maksymalnej kwocie 46 mln EUR, z przeznaczeniem na wsparcie stabilizacji gospodarczej tego państwa oraz pokrycie jego potrzeb w zakresie bilansu płatniczego określonych w bieżącym programie MFW. Z tej maksymalnej kwoty nie więcej niż 23 mln EUR udostępnia się w formie dotacji i nie więcej niż 23 mln EUR udostępnia się w formie pożyczek. Przekazanie unijnej pomocy makrofinansowej następuje pod warunkiem zatwierdzenia przez władzę budżetową budżetu Unii na rok 2013.

2. Komisję upoważnia się do zaciągania w imieniu Unii pożyczek dla uzyskania niezbędnych zasobów w celu sfinanso-

wania pożyczki stanowiącej część unijnej pomocy makrofinansowej. Maksymalny termin wymagalności pożyczki wynosi 15 lat.

3. Przekazywaniem unijnej pomocy makrofinansowej zarządza Komisja w sposób spójny z umowami lub ustaleniami między MFW a Gruzją oraz z głównymi zasadami i celami reformy gospodarczej określonymi w umowie o partnerstwie i współpracy UE-Gruzja. Komisja regularnie informuje Parlament Europejski i Komitet Ekonomiczno-Finansowy o rozwoju sytuacji w odniesieniu do zarządzania unijną pomocą makrofinansową i udostępnia im odpowiednie dokumenty.

4. Unijna pomoc makrofinansowa udostępniana jest na okres dwóch lat i sześciu miesięcy, począwszy od pierwszego dnia po wejściu w życie protokołu ustaleń, o którym mowa w art. 2 ust. 1.

Artykuł 2

1. Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 6 ust. 2, protokół ustaleń zawierający warunki dotyczące polityki gospodarczej i warunki finansowe, którym podlega unijna pomoc makrofinansowa, w tym harmonogram spełnienia tych warunków. Warunki dotyczące polityki gospodarczej i warunki finansowe określone w protokole ustaleń muszą być zgodne z umowami lub ustaleniami, o których mowa w art. 1 ust. 3. Warunki te mają w szczególności służyć zwiększeniu skuteczności i przejrzystości unijnej pomocy makrofinansowej, w tym systemów zarządzania finansami publicznymi w Gruzji, oraz odpowiedzialności związanej z tą pomocą. Komisja regularnie monitoruje postępy w osiągnięciu tych celów. Szczegółowe warunki finansowe unijnej pomocy makrofinansowej określają umowa o dotację i umowa o pożyczkę, które zostaną uzgodnione między Komisją a władzami Gruzji.

2. W okresie udzielania unijnej pomocy makrofinansowej Komisja monitoruje prawidłowość regulacji finansowych, procedur administracyjnych oraz wewnętrznych i zewnętrznych mechanizmów kontroli Gruzji, które są istotne z punktu widzenia takiej pomocy, jak również przestrzeganie przez Gruzję uzgodnionego harmonogramu.

3. W regularnych odstępach czasu Komisja ocenia, czy polityka gospodarcza Gruzji jest zgodna z celami unijnej pomocy makrofinansowej oraz czy uzgodnione warunki dotyczące polityki gospodarczej są przestrzegane w zadowalający sposób. W tym celu Komisja działa w ścisłej współpracy z MFW i Bankiem Światowym oraz, jeżeli jest to wymagane, z Komitetem Ekonomiczno-Finansowym.

Artykuł 3

1. Z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 2, unijna pomoc makrofinansowa jest udostępniana przez Komisję

(¹) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

w dwóch transzach, z których każda obejmuje dotację i pożyczkę. Wysokość każdej transzy określa się w protokole ustaleń.

2. O przekazaniu każdej transzy decyduje Komisja, przy czym warunkiem wypłaty jest zadowalająca realizacja warunków dotyczących polityki gospodarczej i warunków finansowych uzgodnionych w protokole ustaleń. Wpłata drugiej transzy następuje nie wcześniej niż po upływie trzech miesięcy od przekazania pierwszej transzy.

3. Unijne środki są wypłacane Narodowemu Bankowi Gruzji. Unijne środki mogą zostać przekazane na rzecz skarbu państwa Gruzji jako beneficjenta końcowego, z zastrzeżeniem postanowień uzgodnionych w protokole ustaleń, w tym potwierdzenia budżetowych potrzeb finansowych pozostających do zaspokojenia.

Artykuł 4

1. Operacje zaciągania i udzielania pożyczek związane z instrumentem pożyczkowym, który stanowi część unijnej pomocy makrofinansowej, przeprowadzane są w euro z tą samą datą waluty i nie narażają Unii na żadną zmianę terminów wymagalności, żadne ryzyko walutowe ani ryzyko stopy procentowej, ani na żadne inne ryzyko handlowe.

2. Komisja, na wniosek Gruzji, podejmuje niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby w warunkach udzielanej pożyczki uwzględniona została klauzula wcześniejszej spłaty i aby odpowiadała jej odpowiednia klauzula w warunkach zaciąganej pożyczki Komisji.

3. Jeśli okoliczności pozwalają na poprawę oprocentowania udzielonej pożyczki i jeśli Gruzja złoży stosowny wniosek, Komisja może refinansować całość lub część zaciągniętej pierwotnie pożyczki lub może zmienić odpowiednie warunki finansowe. Operacje refinansowania lub zmiany warunków pożyczki przeprowadzane są zgodnie z warunkami określonymi w ust. 1 i nie skutkują przedłużeniem średniego terminu wymagalności danej pożyczki ani zwiększeniem kwoty głównej pozostającej do spłaty na dzień refinansowania lub zmiany warunków pożyczki.

4. Gruzja pokrywa wszystkie koszty poniesione przez Unię, które mają związek z operacjami zaciągania i udzielania pożyczek na podstawie niniejszej decyzji.

5. Komisja na bieżąco informuje Parlament Europejski i Komitet Ekonomiczno-Finansowy o rozwoju sytuacji w zakresie operacji, o których mowa w ust. 2 i 3.

Artykuł 5

Unijna pomoc makrofinansowa jest udzielana zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie

zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii⁽¹⁾ oraz z przepisami wykonawczymi do tego rozporządzenia⁽²⁾. Protokół ustaleń, umowa o pożyczkę oraz umowa o dotację, które zostaną uzgodnione z władzami Gruzji, przewidują w szczególności podjęcie konkretnych środków w zakresie zapobiegania oszustwom, korupcji i wszelkim innym nieprawidłowościom wpływającym na unijną pomoc makrofinansową i zwalczania ich. W celu zapewnienia większej przejrzystości zarządzania środkami oraz ich wydatkowania, protokół ustaleń, umowa o pożyczkę oraz umowa o dotację przewidują także kontrole, w tym kontrole na miejscu i inspekcje, przeprowadzane przez Komisję, w tym Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych. Przewidują one również audyty Trybunału Obrachunkowego, w tym w stosownych przypadkach audyty na miejscu.

Artykuł 6

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 7

1. Do dnia 30 czerwca każdego roku Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wykonania niniejszej decyzji w poprzednim roku, zawierające ocenę wykonania. Sprawozdanie zawiera informacje o związku pomiędzy warunkami dotyczącymi polityki gospodarczej i warunkami finansowymi określonymi w protokole ustaleń, bieżącymi wynikami gospodarczymi i budżetowymi Gruzji i decyzjami Komisji dotyczącymi przekazania poszczególnych transz unijnej pomocy makrofinansowej.

2. Nie później niż dwa lata po upływie okresu, w jakim udostępniana była pomoc, o którym mowa w art. 1 ust. 4, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z oceny *ex post*.

Artykuł 8

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 sierpnia 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
L. LINKEVIČIUS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).

Wspólna deklaracja Parlamentu Europejskiego i Rady przyjęta wraz z decyzją w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Gruzji

Parlament Europejski i Rada:

- ustaliły wspólnie, że przyjęcie decyzji w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Gruzji należy rozpatrywać w szerszym kontekście zapotrzebowania na struktury, które zapewniłyby podejmowanie rozsądnych i skutecznych decyzji dotyczących udzielania pomocy makrofinansowej państwom trzecim,
- ustaliły wspólnie, że decyzje w sprawie przeprowadzania w przyszłości operacji udzielania pomocy makrofinansowej powinny opierać się na warunkach i zasadach określonych poniżej dotyczących przyznawania unijnej pomocy makrofinansowej państwom i terytoriom trzecim, które kwalifikują się do otrzymania takiej pomocy, z zastrzeżeniem prawa inicjatywy ustawodawczej i formy prawnej, którą mogą przyjąć przyszłe instrumenty formalizujące te warunki i zasady,
- zobowiązują się do pełnego odzwierciedlenia tych warunków i zasad w podejmowanych w przyszłości indywidualnych decyzjach dotyczących unijnej pomocy makrofinansowej.

CZĘŚĆ A – WARUNKI

- 1) Unia jest jednym z głównych podmiotów udzielających pomocy gospodarczej, finansowej i technicznej dla państw trzecich. Unijna pomoc makrofinansowa (zwana dalej „pomocą makrofinansową”) okazała się skutecznym instrumentem zapewniającym stabilizację gospodarczą oraz wspierającym reformy strukturalne w państwach i na terytoriach, które korzystają z tej pomocy (zwanym dalej „beneficjentami”). Zgodnie ze swoją ogólną polityką wobec krajów kandydujących, potencjalnych krajów kandydujących i krajów sąsiadujących Unia powinna mieć możliwość udzielania pomocy makrofinansowej tym krajom w celu rozwoju strefy wspólnej stabilności, bezpieczeństwa i dobrobytu.
- 2) Pomoc makrofinansowa powinna się opierać na decyzjach *ad hoc* Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczących poszczególnych krajów. Celem niniejszych zasad jest zwiększenie skuteczności i efektywności procesu podejmowania takich decyzji i ich wdrażania oraz umocnienie stosowania przez beneficjenta politycznych warunków wstępnych przyznawania pomocy makrofinansowej i poprawa przejrzystości i kontroli demokratycznej tej pomocy.
- 3) W swojej rezolucji z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie udzielania pomocy makrofinansowej państwom trzecim Parlament Europejski wezwał do przyjęcia rozporządzenia ramowego w sprawie pomocy makrofinansowej w celu przyspieszenia procesu podejmowania decyzji oraz zapewnienia temu instrumentowi finansowemu formalnej i przejrzystej podstawy.
- 4) W swoich konkluzjach z dnia 8 października 2002 r. Rada ustanowiła kryteria (tzw. kryteria z Genval) stanowiące wytyczne dla operacji udzielania pomocy makrofinansowej. Należałoby zaktualizować i doprecyzować te kryteria, między innymi kryteria określające odpowiednią formę pomocy (pożyczka, dotacja lub połączenie obu tych form).
- 5) Zasady te powinny umożliwić Unii szybkie udostępnianie pomocy makrofinansowej, w szczególności w przypadku gdy okoliczności wymagają podjęcia niezwłocznych działań, oraz poprawę jasności i przejrzystości kryteriów mających zastosowanie do wdrażania pomocy makrofinansowej.
- 6) Komisja powinna zapewnić zgodność pomocy makrofinansowej z kluczowymi zasadami, celami i środkami podjętymi w różnych obszarach działań zewnętrznych i w innych odpowiednich obszarach polityki unijnej.
- 7) Pomoc makrofinansowa powinna wspierać politykę zewnętrzną Unii. Służby Komisji i Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) powinny zacieśnić współpracę przez cały okres udzielania pomocy makrofinansowej w celu koordynacji i zapewnienia spójności zewnętrznej polityki Unii.
- 8) Pomoc makrofinansowa powinna wspierać zaangażowanie krajów będących beneficjentami we wspólne wartości Unii, w tym demokrację, praworządność, dobre rządy, poszanowanie praw człowieka, zrównoważony rozwój i ograniczanie ubóstwa, a także w zasady otwartego, opartego na zasadach i uczciwego handlu.

- 9) Warunkiem wstępnym przyznania pomocy makrofinansowej powinno być respektowanie przez kraj kwalifikujący się do otrzymania pomocy skutecznych mechanizmów demokratycznych, w tym wielopartyjnych systemów parlamentarnych, praworządności, i gwarantowanie poszanowania praw człowieka. Komisja powinna regularnie monitorować przestrzeganie tych warunków wstępnych.
- 10) Szczegółowe cele poszczególnych decyzji dotyczących pomocy makrofinansowej powinny obejmować zwiększenie skuteczności, przejrzystości i odpowiedzialności organów odpowiedzialnych za zarządzanie finansami publicznymi w krajach będących beneficjentami. Komisja powinna regularnie monitorować realizację tych celów.
- 11) Pomoc makrofinansowa powinna mieć na celu wspieranie przywrócenia równowagi bilansu płatniczego w państwach i terytoriach trzecich doświadczających braku walut i trudności z finansowaniem zewnętrznym. Pomoc makrofinansowa nie powinna stanowić regularnej pomocy finansowej, ani mieć zasadniczo na celu wspierania rozwoju gospodarczego i społecznego beneficjentów.
- 12) Pomoc makrofinansowa powinna stanowić uzupełnienie środków udzielanych przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW) i inne wielostronne instytucje finansowe; należy również zapewnić sprawiedliwy podział obciążeń między Unię a innych donatorów. Pomoc makrofinansowa powinna zapewnić wartość dodaną zaangażowania Unii.
- 13) W celu zapewnienia skutecznej ochrony interesów finansowych Unii powiązanych z pomocą makrofinansową beneficjenci powinni podjąć odpowiednie środki w zakresie zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nieprawidłowościom powiązanim z tą pomocą oraz w zakresie ich zwalczania; należy również przewidzieć kontrole przeprowadzane przez Komisję i audyty przeprowadzane przez Trybunał Obrachunkowy.
- 14) Wybór procedury przyjmowania protokołów ustaleń powinien się odbywać zgodnie z kryteriami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011. W tym kontekście co do zasady zastosowanie powinna mieć procedura doradcza, ale biorąc pod uwagę potencjalne istotne skutki operacji przekraczających próg określony w części B, właściwe jest zastosowanie do tych operacji procedury sprawdzającej.

CZĘŚĆ B – ZASADY

1. Cel pomocy

- a) Pomoc makrofinansowa powinna stanowić instrument finansowy stosowany w sytuacjach wyjątkowych, mający formę niewiązanego i nieukierunkowanego wsparcia bilansu płatniczego w kwalifikujących się państwach i terytoriach trzecich. Jej celem powinno być przywrócenie równowagi bilansu płatniczego w kwalifikujących się państwach i terytoriach, które borykają się z trudnościami z finansowaniem zewnętrznym. Pomoc makrofinansowa powinna wspierać wdrażanie programu strategicznego obejmującego solidne środki dostosowawcze i reformę strukturalną zmierzające do poprawy pozycji bilansu płatniczego, szczególnie w okresie trwania programu, i do umocnienia wdrażania odpowiednich porozumień i programów z Unią.
- b) Warunkiem przyznania pomocy makrofinansowej powinno być występowanie znacznych i pozostających do zaspokojenia potrzeb w zakresie finansowania zewnętrznego, stwierdzonych przez Komisję we współpracy z wielostronnymi instytucjami finansowymi i przewyższających środki udostępnione przez MFW i inne instytucje wielostronne, pomimo wdrażania przez dane państwo lub terytorium solidnych programów stabilizacji gospodarczej i reform.
- c) Pomoc makrofinansowa powinna mieć charakter krótkoterminowy i należy ją wstrzymać, gdy tylko przywrócona zostanie równowaga bilansu płatniczego.

2. Kwalifikujące się kraje i terytoria

Do pomocy makrofinansowej kwalifikują się następujące państwa i terytoria trzecie:

- kraje kandydujące i potencjalne kraje kandydujące,
- kraje i terytoria objęte europejską polityką sąsiedztwa,
- w wyjątkowych i należyście uzasadnionych okolicznościach inne państwa trzecie, które wywierają decydujący wpływ na stabilność w regionie i mają strategiczne znaczenie dla Unii, a także są politycznie, gospodarczo i geograficznie bliskie Unii.

3. Forma pomocy

- a) Pomoc makrofinansowa powinna zasadniczo mieć formę pożyczki. W wyjątkowych przypadkach pomocy makrofinansowej można udzielać w formie dotacji lub połączenia pożyczki i dotacji. Ustalając odpowiedni udział ewentualnej dotacji, Komisja przy przygotowywaniu swojej propozycji powinna uwzględnić poziom rozwoju gospodarczego beneficjenta mierzony wskaźnikami ubóstwa i dochodu na jednego mieszkańca, a także jego możliwości spłaty w oparciu o analizę zdolności obsługi zadłużenia, przy jednoczesnym zapewnieniu poszanowania zasady sprawiedliwego podziału obciążenia między Unię a innych donatorów. W tym celu Komisja powinna również wziąć pod uwagę, w jakim stopniu międzynarodowe instytucje finansowe i inni donatorzy stosują warunki preferencyjne wobec danego kraju.
- b) Kiedy pomoc makrofinansowa przybiera formę pożyczki, Komisja powinna być uprawniona w imieniu Unii do zaciągnięcia pożyczki w niezbędnej kwocie na rynkach kapitałowych lub od instytucji finansowych i udzielenia pożyczki w tej samej kwocie beneficjentowi.
- c) Operacje zaciągania i udzielania pożyczki powinny być przeprowadzane w euro z zastosowaniem tej samej daty waluty i nie powinny wiązać się dla Unii ze zmianą terminów wymagalności ani z żadnym ryzykiem walutowym lub ryzykiem stopy procentowej.
- d) Wszystkie poniesione przez Unię koszty związane z operacjami zaciągania lub udzielania pożyczki powinny obciążać beneficjenta.
- e) Na wniosek beneficjenta oraz jeżeli okoliczności umożliwiają uzyskanie lepszego oprocentowania pożyczki, Komisja może podjąć decyzję o refinansowaniu całości lub części kwoty pierwotnie zaciągniętych pożyczek lub o restrukturyzacji odpowiednich warunków finansowych. Operacje refinansowania i restrukturyzacji powinny być przeprowadzane zgodnie z warunkami przewidzianymi w ust. 3 lit. d) i nie powinny skutkować wydłużeniem średniego terminu wymagalności zaciągniętej pożyczki lub zwiększeniem kwoty kapitału pozostałego do spłaty w dniu refinansowania lub restrukturyzacji.

4. Przepisy finansowe

- a) Kwoty pomocy makrofinansowej udzielanej w formie dotacji powinny odpowiadać środkom budżetowym przewidzianym w wieloletnich ramach finansowych.
- b) Kwoty pomocy makrofinansowej udzielanej w formie pożyczek powinny być zabezpieczane zgodnie z rozporządzeniem ustanawiającym Fundusz Gwarancyjny dla działań zewnętrznych. Wysokość przekazanych kwot powinna odpowiadać środkom budżetowym przewidzianym w wieloletnich ramach finansowych.
- c) Władza budżetowa powinna zatwierdzać roczne środki w granicach wieloletnich ram finansowych.

5. Kwota pomocy

- a) Określenie wysokości pomocy powinno się opierać na pozostających do zaspokojenia potrzebach finansowych kwalifikującego się kraju lub terytorium i powinno uwzględniać zdolność do finansowania z jego własnych środków, a w szczególności z rezerw walutowych, którymi dysponuje. Takie potrzeby finansowe powinna określać Komisja we współpracy z międzynarodowymi instytucjami finansowymi na podstawie kompleksowej oceny ilościowej i przejrzystej dokumentacji uzupełniającej. Komisja powinna wykorzystywać w szczególności najnowsze prognozy bilansu płatniczego MFW dla danego kraju lub terytorium oraz powinna uwzględniać oczekiwany wkład finansowy donatorów wielostronnych, jak również dotychczasowe wykorzystanie innych zewnętrznych instrumentów Unii przez kwalifikujący się kraj lub terytorium.
- b) Dokumentacja Komisji powinna zawierać informacje na temat przewidywanej wysokości rezerw walutowych przy braku pomocy makrofinansowej w stosunku do wysokości uznawanej za odpowiednią, zgodnie z pomiarami wykonanymi przy pomocy odpowiednich wskaźników, takich jak stosunek rezerw do krótkoterminowego zadłużenia zewnętrznego i stosunek rezerw do wartości importu kraju będącego beneficjentem.
- c) Przy ustalaniu kwoty udzielanej pomocy makrofinansowej powinno uwzględniać się również potrzebę zapewnienia sprawiedliwego podziału obciążenia między Unię a innymi donatorami i wartość dodaną ogólnego zaangażowania Unii.

- d) W sytuacji gdy potrzeby finansowe beneficjenta znacznie się zmniejszają w okresie wypłat pomocy makrofinansowej w stosunku do pierwotnych założeń, Komisja powinna – działając zgodnie z procedurą doradczą, jeżeli pomoc wynosi 90 mln EUR lub mniej, a zgodnie z procedurą sprawdzającą, jeżeli pomoc przekracza tę kwotę – obniżyć wysokość takiej pomocy, zawiesić ją lub anulować.

6. Warunki

- a) Warunkiem wstępnym przyznania pomocy makrofinansowej powinno być poszanowanie przez kwalifikujący się kraj lub terytorium skutecznych mechanizmów demokratycznych, w tym wielopartyjnych systemów parlamentarnych, praworządności i gwarancji poszanowania praw człowieka. Komisja powinna przeprowadzić podawaną do wiadomości publicznej ocenę⁽¹⁾ wypełnienia tego warunku wstępnego i monitorować go przez cały czas udzielania pomocy makrofinansowej. Niniejszy punkt powinien być stosowany zgodnie z decyzją określającą organizację i zasady funkcjonowania ESDZ.
- b) Pomoc makrofinansowa powinna być uzależniona od istnienia innych niż ostrożnościowe rozwiązań w zakresie kredytowania pomiędzy kwalifikującym się krajem lub terytorium a MFW i powinna spełniać następujące warunki:
- zgodność celu rozwiązania z założeniami pomocy makrofinansowej, czyli rozwiązanie krótkoterminowych trudności w ramach bilansu płatniczego,
 - wdrażanie solidnych środków dostosowawczych zgodnie z celem pomocy makrofinansowej określonym w pkt 1 lit. a).
- c) Wypłata pomocy powinna być uzależniona od ciągłych zadowalających postępów we wdrażaniu programu strategicznego wspieranego przez MFW i wypełnienia warunków wstępnych, o których mowa w lit. a) niniejszego punktu. Warunkiem wypłaty pomocy powinno również być wdrożenie w określonych ramach czasowych szeregu jasno sprecyzowanych środków polityki gospodarczej skoncentrowanych na reformach strukturalnych i solidnych finansach publicznych, które to środki zostaną uzgodnione między Komisją a beneficjentem i zapisane w protokole ustaleń.
- d) W celu ochrony interesów finansowych Unii i wzmocnienia sprawowania rządów w krajach będących beneficjentami, protokół ustaleń powinien zawierać środki mające na celu poprawę skuteczności, przejrzystości i odpowiedzialności systemów zarządzania finansami publicznymi.
- e) Podczas tworzenia środków politycznych powinno się należycie uwzględnić również postępy we wzajemnym otwieraniu rynku, rozwój opartego na zasadach i uczciwego handlu oraz inne priorytety w kontekście unijnej polityki zewnętrznej.
- f) Środki polityczne powinny być spójne z istniejącymi umowami o partnerstwie, umowami o współpracy lub układami o stowarzyszeniu zawartymi między Unią a beneficjentem oraz z programami dostosowań makroekonomicznych i reform strukturalnych wdrażanymi przez beneficjenta przy wsparciu MFW.

7. Procedura

- a) Kraj lub terytorium, które ubiega się o przyznanie pomocy makrofinansowej, powinno wystąpić z pisemnym wnioskiem do Komisji. Komisja powinna sprawdzić czy warunki, o których mowa w pkt 1, 2, 4 i 6 zostały spełnione i, w stosownych przypadkach, może wystąpić z wnioskiem o podjęcie decyzji do Parlamentu Europejskiego i Rady.
- b) W decyzji o udzieleniu pożyczki powinno określać się kwotę, maksymalny średni termin wymagalności i maksymalną liczbę rat pomocy makrofinansowej. Jeżeli w decyzji przewidziano przyznanie częściowej dotacji, powinno się określić również jej kwotę i maksymalną liczbę rat. Decyzji o udzieleniu dotacji towarzyszyć powinno uzasadnienie dotacji (lub częściowej dotacji) przyznanej w ramach pomocy. W obydwu przypadkach powinno się określać okres, w którym pomoc makrofinansowa jest dostępna. Zasadniczo ten okres dostępności nie powinien przekraczać trzech lat. Przy składaniu wniosku dotyczącego nowej decyzji w sprawie przyznania pomocy makrofinansowej, Komisja powinna przekazać informacje, o których mowa w pkt 12 lit. c).

⁽¹⁾ Taka ocena będzie opierać się na rocznym sprawozdaniu dotyczącym praw człowieka i demokracji na świecie przewidzianym w ramach strategicznych i planie działania UE dotyczącym praw człowieka i demokracji (konkluzje Rady dotyczące praw człowieka i demokracji z dnia 25 czerwca 2012 r.).

- c) Po przyjęciu decyzji o przyznaniu pomocy makrofinansowej Komisja – działając zgodnie z procedurą doradczą, jeżeli pomoc wynosi 90 mln EUR lub mniej, a zgodnie z procedurą sprawdzającą, jeżeli pomoc przekracza 90 mln EUR – powinna ustalić z beneficjentem w protokole ustaleń środki polityczne, o których mowa w pkt 6 lit. c), d), e) i f).
- d) Po przyjęciu decyzji o udzieleniu pomocy makrofinansowej Komisja powinna uzgodnić z beneficjentem szczegółowe warunki finansowe pomocy. Te szczegółowe warunki finansowe powinno się ująć w umowie o dotację lub umowie o pożyczkę.
- e) Komisja powinna poinformować Parlament Europejski i Radę o sytuacji w zakresie pomocy dla poszczególnych krajów, w tym o jej wypłacie, a także powinna przekazać tym instytucjom odpowiednie dokumenty w stosownym terminie.
8. Wdrożenie i zarządzanie finansowe
- a) Komisja powinna wdrażać pomoc makrofinansową zgodnie z unijnymi zasadami finansowymi.
- b) Pomoc makrofinansowa powinna być wdrażana w ramach bezpośredniego zarządzania scentralizowanego.
- c) Zobowiązania budżetowe powinny być podejmowane na podstawie decyzji podejmowanych przez Komisję zgodnie z niniejszym punktem. Zobowiązania budżetowe związane z pomocą, które obejmują kilka lat budżetowych, mogą zostać podzielone na raty roczne.
9. Wypłata pomocy
- a) Pomoc makrofinansowa powinna być wypłacana bankowi centralnemu beneficjenta.
- b) Pomoc makrofinansowa powinna być wypłacana w kolejnych ratach, z zastrzeżeniem wypełnienia warunków wstępnych, o których mowa w pkt 6 lit. a) i warunków, o których mowa w pkt 6 lit. b) i c).
- c) Komisja powinna regularnie sprawdzać, czy warunki, o których mowa w pkt 6 lit. b) i c), są nadal spełniane.
- d) Jeżeli warunki wstępne, o których mowa w pkt 6 lit. a), i warunki, o których mowa w pkt 6 lit. b) i c), nie zostały spełnione, Komisja powinna tymczasowo zawiesić lub anulować wypłatę pomocy makrofinansowej. W takich przypadkach Komisja powinna poinformować Parlament Europejski i Radę o przyczynach zawieszenia lub anulowania pomocy.
10. Środki wsparcia
- Środki budżetowe Unii mogą zostać wykorzystane na pokrycie wydatków niezbędnych do wdrożenia pomocy makrofinansowej.
11. Ochrona interesów finansowych Unii
- a) Wszelkie umowy zawarte na podstawie decyzji dotyczącej danego państwa powinny zawierać przepisy, które zapewnią, aby beneficjenci regularnie sprawdzali, czy środki finansowe pochodzące z budżetu Unii zostały właściwie wykorzystane, podejmowali odpowiednie środki zapobiegające nieprawidłowościom i nadużyciom oraz, w razie konieczności, podejmowali działania prawne zmierzające do zwrotu wszelkich sprzeniewierzonych środków uzyskanych na podstawie decyzji dotyczącej danego kraju.
- b) Każda umowa zawarta na podstawie decyzji dotyczącej danego kraju powinna zawierać przepisy, które zapewnią ochronę interesów finansowych Unii, w szczególności ochronę przed nadużyciami finansowymi, korupcją i innymi nieprawidłowościami, zgodnie z właściwym prawem Unii.
- c) Protokół ustaleń, o którym mowa w pkt 6 lit. c), powinien zawierać wyraźne upoważnienie dla Komisji i Trybunału Obrachunkowego do przeprowadzania kontroli, w tym kontroli dokumentów i kontroli na miejscu, takich jak ocena operacyjna, w okresie dostępności pomocy makrofinansowej i po jego zakończeniu. Protokół ustaleń powinien zawierać również wyraźne upoważnienie dla Komisji lub jej przedstawicieli do przeprowadzania kontroli i inspekcji na miejscu.

- d) W trakcie wdrażania pomocy makrofinansowej Komisja powinna monitorować w drodze ocen operacyjnych prawidłowość istotnych dla takiej pomocy uregulowań finansowych, procedur administracyjnych oraz wewnętrznych i zewnętrznych mechanizmów kontroli beneficjenta.
- e) Każda umowa zawarta na podstawie decyzji dotyczącej danego kraju powinna zawierać przepisy, które zagwarantują, że Unia jest uprawniona do żądania pełnego zwrotu dotacji lub wcześniejszej spłaty pożyczki, jeżeli stwierdzono, że w związku z zarządzaniem pomocą makrofinansową beneficjent uczestniczył w czynności stanowiącej nadużycie lub korupcję lub w innej nielegalnej działalności naruszającej interesy finansowe Unii.

12. Sprawozdanie roczne

- a) Komisja powinna oceniać postępy we wdrażaniu pomocy makrofinansowej i przedstawić sprawozdanie roczne z wdrażania pomocy makrofinansowej Parlamentowi Europejskiemu i Radzie co roku w terminie do 30 czerwca.
- b) W sprawozdaniu rocznym powinna być oceniana sytuacja gospodarcza i perspektywy gospodarcze beneficjentów, a także postępy we wdrażaniu środków politycznych, o których mowa w pkt 6 lit. c).
- c) Należy w nim również zawrzeć aktualne informacje na temat dostępnych środków budżetowych w formie pożyczek i dotacji, z uwzględnieniem przewidywanych operacji.

13. Ocena

- a) Komisja powinna przekazać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania z oceny *ex-post*, w których ocenia wyniki i skuteczność ostatnio zakończonych operacji pomocy makrofinansowej, a także stopień, w jakim przyczyniły się one do osiągnięcia celów pomocy.
 - b) Komisja powinna regularnie, co najmniej co cztery lata, dokonywać oceny pomocy makrofinansowej, w formie szczegółowego zestawienia dotyczącego pomocy makrofinansowej dla Parlamentu Europejskiego i Rady. Celem takiej oceny powinno być stwierdzenie czy osiągnięto cele makrofinansowej pomocy, czy trwale spełniane są warunki udzielenia pomocy makrofinansowej, w tym poziom określony w pkt 7 lit. c), oraz umożliwienie Komisji sporządzenia zaleceń dotyczących poprawy przyszłych operacji. Ocenie Komisji powinna również podlegać współpraca prowadzona podczas udzielania pomocy makrofinansowej z europejskimi lub wielostronnymi instytucjami finansowymi.
-

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 779/2013

z dnia 13 sierpnia 2013 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości

dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 sierpnia 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

<i>(EUR/100 kg)</i>		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0709 93 10	TR	138,1
	ZZ	138,1
0805 50 10	AR	89,8
	CL	100,4
	TR	70,0
	UY	107,6
	ZA	102,4
	ZZ	94,0
0806 10 10	EG	185,9
	MA	161,8
	MX	263,5
	TR	156,3
	ZZ	191,9
0808 10 80	AR	188,5
	BR	106,6
	CL	134,6
	CN	74,0
	NZ	136,5
	US	164,7
	ZA	110,9
	ZZ	130,8
0808 30 90	AR	177,3
	CL	146,4
	NZ	194,4
	TR	153,8
	ZA	110,4
	ZZ	156,5
0809 30	TR	146,5
	ZZ	146,5
0809 40 05	BA	47,7
	MK	61,9
	TR	83,7
	ZZ	64,4

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 12 sierpnia 2013 r.

w sprawie kwot przenoszonych na rok budżetowy 2014 r. z krajowych programów wsparcia w sektorze wina do systemu płatności jednolitych zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1234/2007

(notyfikowana jako dokument nr C(2013) 5180)

(Jedynie teksty w języku angielskim, francuskim, greckim, hiszpańskim i maltańskim są autentyczne)

(2013/430/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 103za w związku z art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 103n rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 stanowi, że przydział dostępnych środków finansowych Unii oraz pułapy budżetowe dla krajowych programów wsparcia w sektorze wina zostały określone w załączniku Xb do tego rozporządzenia.
- (2) Na podstawie art. 103o rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 państwa członkowskie miały możliwość postanowienia, do dnia 1 grudnia 2012 r., o przyznaniu wsparcia plantatorom winorośli na rok budżetowy 2014 r. w formie uprawnień do płatności w rozumieniu tytułu III rozdział 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników ⁽²⁾.

(3) Państwa członkowskie zamierzające przyznać wsparcie zgodnie z art. 103o rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 zgłosiły odpowiednie kwoty. Dla zapewnienia jasności Komisja powinna opublikować te kwoty.

(4) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Kwoty przenoszone z krajowych programów wsparcia przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do systemu płatności jednolitych przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 73/2009 na rok budżetowy 2014 są określone w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Republiki Malty oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 sierpnia 2013 r.

W imieniu Komisji
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16.

ZAŁĄCZNIK

Kwoty przenoszone z krajowych programów wsparcia w sektorze wina do systemu płatności jednolitych (rok budżetowy 2014)

(w tys. EUR)

Rok budżetowy	2014
Grecja	16 000
Hiszpania	142 749
Luksemburg	588
Malta	402
Zjednoczone Królestwo	120

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 12 sierpnia 2013 r.****zwalniająca państwom członkowskim na rozszerzenie tymczasowych zezwoleń udzielonych na nowe substancje czynne benalaksyl-M i walifenalat***(notyfikowana jako dokument nr C(2013) 5184)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2013/431/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 ust. 1 akapit czwarty,uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywę Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG ⁽²⁾, w szczególności jego art. 80 ust. 1 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 80 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 dyrektywę 91/414/EWG stosuje się w dalszym ciągu do substancji czynnych, w odniesieniu do których przyjęto decyzję zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy 91/414/EWG przed dniem 14 czerwca 2011 r.
- (2) Zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 91/414/EWG w lutym 2002 r. przedsiębiorstwo ISAGRO IT zwróciło się do Portugalii z wnioskiem o wpisanie substancji czynnej benalaksyl-M do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG. W decyzji Komisji 2003/35/WE ⁽³⁾ potwierdzono, że dokumentacja jest kompletna i że można ją uznać za zasadniczo spełniającą wymogi dotyczące danych i informacji określone w załącznikach II i III do tej dyrektywy.
- (3) Zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 91/414/EWG we wrześniu 2005 r. Węgry otrzymały od przedsiębiorstwa ISAGRO SpA wniosek o włączenie substancji czynnej walifenalat do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG. W decyzji Komisji 2006/586/WE ⁽⁴⁾ potwierdzono, że dokumentacja jest kompletna i że można ją uznać za zasadniczo spełniającą wymogi dotyczące danych i informacji określone w załącznikach II i III do tej dyrektywy.
- (4) Potwierdzenie kompletności dokumentacji było niezbędne, by umożliwić jej szczegółowe zbadanie i dać państwom członkowskim możliwość udzielania tymczasowych zezwoleń na okresy do trzech lat na środki ochrony roślin zawierające wspomniane substancje czynne przy spełnieniu warunków określonych w art. 8 ust. 1 dyrektywy 91/414/EWG, w szczególności warunków odnoszących się do szczegółowej oceny substancji czynnych i środków ochrony roślin w świetle wymogów określonych w tej dyrektywie.

- (5) Wpływ tych substancji czynnych na zdrowie ludzi i na środowisko poddano ocenie zgodnie z przepisami art. 6 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/414/EWG w odniesieniu do zastosowań proponowanych przez wnioskodawców. Państwa członkowskie pełniące rolę sprawozdawców przedłożyły Komisji projekty sprawozdań z oceny, odpowiednio, w dniu 21 listopada 2003 r. (benalaksyl-M) i w dniu 19 lutego 2008 r. (walifenalat).
- (6) Po przedłożeniu projektów sprawozdań z oceny przez państwa członkowskie pełniące rolę sprawozdawców stwierdzono, że należy zwrócić się do wnioskodawców o dalsze informacje oraz zwrócić się do państw członkowskich pełniących rolę sprawozdawców o zbadanie tych informacji i przedstawienie ich oceny. W związku z powyższym dokumentacja jest w dalszym ciągu badana, a zakończenie jej oceny nie będzie możliwe w terminie przewidzianym w dyrektywie 91/414/EWG rozpatrywanej w związku z decyzją wykonawczą Komisji 2011/671/WE ⁽⁵⁾.
- (7) Ponieważ dotychczasowa ocena nie daje żadnego powodu do bezpośrednich obaw oraz aby umożliwić państwu członkowskim kontynuowanie badania dokumentacji, należy dać im możliwość przedłużenia na okres 24 miesięcy tymczasowych zezwoleń przyznanych na środki ochrony roślin zawierające wspomniane substancje czynne, zgodnie z przepisami art. 8 dyrektywy 91/414/EWG. Przewiduje się, że zakończenie oceny i procesu podejmowania decyzji, które odnoszą się do decyzji w sprawie ewentualnego zatwierdzenia benalaksylu-M i walifenalatu zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, nastąpi w ciągu 24 miesięcy.
- (8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Państwa członkowskie mogą przedłużyć tymczasowe zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające benalaksyl-M lub walifenalat na okres kończący się najpóźniej w dniu 31 sierpnia 2015 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja traci moc z dniem 31 sierpnia 2015 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 11 z 16.1.2003, s. 52.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 236 z 31.8.2006, s. 31.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 267 z 12.10.2011, s. 19.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 sierpnia 2013 r.

W imieniu Komisji
Tonio BORG
Członek Komisji

INFORMACJA DLA CZYTELNIKÓW

Rozporządzenie Rady (UE) nr 216/2013 z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie elektronicznej publikacji *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 216/2013 z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie elektronicznej publikacji *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* (Dz.U. L 69 z 13.3.2013, s. 1) od dnia 1 lipca 2013 r. jedynie elektroniczne wydanie *Dziennika Urzędowego* traktowane jest jako autentyczne i wywołuje skutki prawne.

W wypadku gdy opublikowanie elektronicznego wydania *Dziennika Urzędowego* jest niemożliwe z powodu nieprzewidzianych i wyjątkowych okoliczności, autentyczne jest wydanie drukowane i wywołuje ono skutki prawne zgodnie z warunkami określonymi w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 216/2013.

NOTA DO CZYTELNIKÓW – SPOSÓB CYTOWANIA AKTÓW

Od dnia 1 lipca 2013 r. zmienił się sposób cytowania aktów.

W okresie przejściowym nowy sposób cytowania będzie współistniał ze sposobem dawnym.

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL